

# உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

புத். சந்திரகை சு.] துஷாசு (ஞ). மாத். உக, தேயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, February 23, 1843. [Vol. III. No. 4.

வேதியரொழுக்கம்  
Beschi's Instructions to Catechists.

உ. அதிகாரம்.

The Excellence of the Catechists' work.  
வேதியர் தொழிலின்மாத்ரி.

தன்னைப்பலவாதே நிறையுமிரட்டிக்கப் பிரயாசப்படுக்தொழில் எவ்வளவுத்தமதெழிலோவெனில், அச்சுதனாகிய சருவேகரன் தாமே இத்தத் தொழிலுச்செய்ய மனிதனாய் நிறந்து தாமே எனிய ருப்பத்திரித்து மனையெழ்த்திப்பமாய் அடியிதிநிந்தைப்பட்டுக் கொடிய மரணத்தை வலிய அடைந்த ரென்று நினைத்தால் இதின்மே லித்தத் தேவதொழிலின் மாட்சியைக் காட்ட மீளவு மெதாதினம் வேண்டுமோ? ஆகிலும் இது மிக விளங்கும்படிக்குச் சில சியாய் க்கை விரித்துக் காட்டித்தருவோம். சருவேகரன் ஒன்றில்லா மையின் வாறுவகத்தையும் அதிலே சந்திரசூரிய நட்சத்திரங்க்களையும் உண்டாக்கவும் கடவருத்தத் பூவுலகத்தையும் அதிலே தீக்கனி முதற்கொண்டுகிய பாவையும் பொன்மணி முதற்கொண்டுகிய பாவையும் படைத்தும் இவையெல்லாவற்றையும் எத்தனக்களாக் கொண்டு மனிதரெல்லாருடையதாய்க் கையேற்றச் செய்தாரல்லோ? மீளவும் தாம் மனிதனாய்செய்த புதுமைகளுக்கு பட்டபா டுசெலும்சிக்கின இரத்தமுண்டாக்கின தேவ தரவியானுமான்க்கு ன் தருச்சபையை ஸ்தாபித்த மற்ற முறைகளும் மனிதரெல்லாரை யுங் கையேற்ற மாத்ரிதரலலே உதவியாகச் செய்தார். இது இப்படியானையால் ஒண்டலரில்வளவு ஆகையோடே வரும்பின் மனிதரிடேற்றமுடிக்க காரும் அவர் உதயிக்கு செய்தகொண்டு திரிவது தேவதெழிலென்பதற்குச் சந்தேகமுண்டோ? அற்செய் கிஷ்ட சின்னப்பர் தீமோத்தையருக்கு முதலாம் திருபம் இரண்டா மதிகாரம் காலாமவசனத்தில் எழுதினதாவது “மனிதரெல்லாரும் உண்மையிலே அறிபவும் மேற்கதிபடையவும் ஆண்டவருக்குத் திருவுள்தோடுமேயுள்ளார்.” அப்படியு மனிதர் எப்போது மேற் கையேற்றவாரக்கென் ன ஆண்டவர் மீளவும் விரும்பி இதவே அவர் கொழியாத தடைபடுகையாகி அவர் தாம் பாடுபட்டு இறந்தா ளும் இன்னுமெண்ணப்படாத மனிதர் நரகத்தலே விழுவாரென னு கண்டதிலுலலவா பூக்காலனத்தில இரத்த வேர்வையாக வ ருத்திரார். இது இப்படியானையால் ஒருவன்மாத்ரிதரங் கையே ற்ற காமே பிரயாசப்பட்டால் எவ்வளவாக ஆண்டவருக்குப் பரி யமரமுமென்று நினைக்கத் தருந் தன்மையல்லவாகையால் அற்செ ய்கிஷ்ட கிரிசொலையுமென்பவர் எழுதினபடியே இரப்போர்க்கி ரத்தித் தன் கைப்பொருள்க் கொடுப்பது புண்ணியமாயினும் உ லகென்கை திரவியபெல்லாவற்றையு முடையவனாகி எல்லாவற்றை யுமிரத்தார்க்குப் பச்சையாக வகுத்திட்டாலும் ஒருபிரமாத்ரிதரங் கையேற்றவது அந்லேபு முத்தமத்தானே. அத்தன்மையாக அற்செய்கிஷ்ட கிரிசொலையென்பவரெழுதினபடியே செத்தவ னுளையுமுளும் பாலி ஒருவன்மாத்ரிதரங் திருப்பிக் கன்னெறியின் தி மத்தவதே எதிலேபு முத்தமதொழிலாமே. இதிலுலலவோ எழு திருக்கென்கை செத்தவர்க்கு எழுப்பின யேகநாதர் பாலிகை இரட்டிக்க அடியிதிநிந்தைப்பட்டு இரத்தமெல்லாம் சித்திக் கொ டிய மரணத்தைடைத்தார். ஒருசொற்கொண்டு முடித்த தொழிலே பெரிதென்பாயோ? அத்தனைபாடுபட்டும் து முடித்ததொ டிலே பெரிதென்பாயோ? ஆகையாற் பிகுத்தபசாககை யோட் டவும் திரைசோய்கை நீக்கவும் இறத்த மனிதர்க்கு எழுப்பவும் மற்றப் புதுமையெல்லாஞ் செய்தபவும் உனக்கு வல்லமை ஆண்டவ ர் தந்தாலும் பரமலல, மோட்சவழியை அறியாதார்க்குக் காட்

மப் பிறரை மேற்கையேற்ற உன்னைத் தெரிந்துகொண்டதிலும் ஆண்டவர் உனக்கு அதிகமான பட்சத்தைக் காட்டினாரென்று சொல்லத்தருமே. அப்படியு அற்செய்கிஷ்ட அருளப்பர் கவிசே ளும் பத்தாமதிகாரம் பதினேழாம் வசனத்திற் பிதாவாகிய பரா பான் தன்மேல்வைத்த தீவ்லிய பட்சமிருதியை யேகநாதர் சொ ல்வி அதின் முகத்திரங் காட்டவேண்டுமென்று தன்னைக்கொண் டெல்லாவற்றையும் உண்டாக்கினதென்றாரோ? இல்லை. இங்கேதா ம் செய்தபுதுமைகை அதற்குக் காரணமென்றாரோ? இல்லை தா மே பிதாவினவாந்ததை மீறாமல் நடப்பது அந்தப் பட்சத்துக்கு முகத்திரமென்றாரோ? இல்லை. இதெல்லாவற்றையுஞ் சொல்லாமல் “மனிதரை இரட்டிக்க நான் என்னுயிர் தத்திரப்பெனென்றமை யால் பிதா என்மேலே மிகவும் பட்சமவைத்திருக்கிறாரென்றார்.” அப்படியே அற்செய்கிஷ்ட சின்னப்பர் பிவிப்பியருக்கெழுதின சி ருபம் இரண்டாமதிகாரம் ஒன்பதாம் பத்தாம் பதினொராம் வச னங்களில்எழுதினதாவது “யேகநாதர் மனிதரை இரட்டிக்க திந்தை ப்பட்டுநீர் தத்திரலில் ஆண்டவர் அவரை உயர்த்தி வானுவரும் பூ வுலகும் கீழலகும் எல்லாமொருங்குடன் உடபு பணிந்து வணங்க த்தரும்படிக்கு அவர் திருகாமத்தை எல்லா நாமங்களினும் மேலாகச் செய்தார் என்றார்.” இதோ மனிதரைக் கையேற்றப் பிர யாசப்படுமித்தேவதொழிலிலே சகல கன்மைக்குங் காரணராகிய ஆண்டவர் பட்சத்தை மிருதியாக வினைவிதஞ் தொழிலுமாகி எவ் வுலகக்களினும் ஒளிபெற்றமயர்ந்தமரட்சியையடையவழியதாமே. ஆகையால் முட்டமுடிவுபோக கன்னெறியின் வழுவாதொழுதி ஆ ண்டவருக்குப் பிரியமாக நடத்த கல்லோரெல்லோரும் தித்திரபே ரிப் பதரிசனத்தையடைந்து மோட்சத்தில் வாழ்த்தாலாவாரென் பது நிச்சயத்தானே. ஆயினும் தாம் வழுவாமல் நடத்ததொழிப் ப் பிறரையும் நடத்திக்கொண்டு கையேற்றப் பிரயாசப்படுவார் ய வரும் மற்ற மோட்சவாசிகளில் தவக்கிரகக்கணப்போல என் றென்னைக்கும் விளங்கித்திராரென்று வேதத்தில் எழுதப்பட்டத ன்வேன். சொன்னதெல்லாம் ஆராய்ந்துபார்க்கில் உபதேசித் தொழிலின் மோட்சி எவ்வளவுயுந்ததென்று காணப்படுமே. அநி ன்மாட்சியை யறித்ததிலுலலவோ சீயோன் மாகசரில் விளங்கின அற்செய்கிஷ்ட கத்திரினம்மாத்ரி உபதேசஞ் சொல்விக்கொண்டு தெருவிற்போகக்கண்டால் அவர்க்கு மிகவும் பணிந்து வணங்கு வதல்ல தே உடனேபோய் அவர்க்கு கையைத்தவிடத்தில் முத்தஞ் சொல்வார் “என்று அவன் சரித்திரத்தில் வாசித்திருக்கிறார். நீ ல்கன் உபதேசிகனோவெனில் ஆண்டவர் உங்களைத் தெரிந்துகொ ண்டு உங்களுக்குத்தக்க உத்தியோகத்தின் பெருமையை யறிந்து யேகநாதர் தமக்குரியதென்று தாமே இங்கே எடுத்த தேவதொ ழிலு முடிக்க உங்கன்மேல் வைத்தபாரத்தைக்கண்டாடுகி அவ்வள வுயர்த்த உத்தியோகம் உங்களுக்குத் தகாததென்றும் உங்களால் முடிக்கலாகாதென்றும் ஆண்டவருதவிபொன்றை கம்பிப் பயடு க்கத்தோடே இறத்த தேவ தொழிலுச்செய்யப் பிரயாசப்பட்டக் கடவீர்கள்.

இதவே பிரியமொழிய உங்களுக்கு வந்த உத்தியோகத்தின் மேன்மையை அறிந்து மற்றவர்க்கு நித்தித்து உங்களைக் கணமா பெண்ணி ஆக்காரிகளாய்த் கிரிவது தியாயமல்ல. மரப் பாவை பின்மேலே தங்கத்தைப் பூசினாலும் மாநுந் தங்கமாகுமோ? நீய டைந்த உத்தியோகம் பெரிதாயினும் நீ உடனே பெரியவனாகு யோ? புறத்துப் பூசின தங்கம் ஒளிவிட்டுள்ளே மரப்பாவை உருக் கொண்டதிலவதுபோல நீயுமித்தத் தேவ உத்தியோகத்தால் ஆங் காரக்கொண்டால் புறத்துமேன்மையோடே விளங்கிவருப்போலத்

\* ஒத்திராரென பருவபாயும் பவனுஞ் செய்த அற்புதங்கைச் சைக்கன் ண்டு அவர்க்கு வணக்கத்தினிற்றதை அஞ்ஞக்கெனச் சைக்கியபபடு வி சனத்திலும் தக்கன் வகிறங்க்கை கிரித்தக்கொண்டு கடத்தத்தருந் கு டுமனிதர்க்கு! என்னைத்திருமுடிபடிச்செய்திரீர்கள்! எவ்வுளம் உன்னை யு போலப் பாடுந் மனிதராயிருக்கிறோமென்று சொல்லுரீரே ஒத்தித்த பொதுரோ? சொந்ததருமோ?

தோன்றியுள்ளதின உயிர்தெய்வம் திச்சயத்தானே. செக்கெல் மனிதனொன்றானே திறவிற்துமல்லாதே பூத்தபின்பு குனிந்து நனிபக்கான்போம். பொற்பாத்திரமாயினும் திறந்ததாதி ல் ஒகைவிடாதல்லோ? ஒருவன் மேன்மையும் பெருமையும் உடைய தந்திரத் தாழ்ச்சியை ருக்குற அடையாளமாமே. சரவணன் வேதந்தியமாக எழுதியைத்தவரது "எவ்வளவடைந்த வரங்க ளாதுயர்த்தாயோ அவ்வளவு உணர்விறுங்குத் தாழ்த்தக்கடவாய். அப்போது ஆண்டவருக்குத் தவறவாய் என்று." யீசுவுக்கு லபேர் உபதேசிக்காக வைக்கப்பட்டவுடனே தவ்வுக்குத்தியோக மென்மையைத் தாங்கவேண்டுமென் விறுமெய்தப்பெற்றது. மைகளுக்குத் தரிக்க அடப்பக்காரொருவனைப் பிச்சவர்க்குட்கொண்டு திரியக் கிராமங்களைச் சுற்றிப்போகையில் தந்தவர்களை ஒருவன் வராதிருந்தால் அவனை வெகுண்டு தண்டிக்கச் சங்கையில் ஒருமையும் விருத்திசெய்யும் தேடத்தொடக்குவார்கள். அப்படி உட்படுத்தென்னமென்று அவர்களைக் கேட்டில் எங்களுக்கு உத்தியோகம் பெரிதல்லவா எங்களைப்பற்றி இத்தெல்லாது செய்யாமல் இத்தொழிப்பெருமையைத் தாங்கச் செய்வோமென்பார்கள். ஆளுநர் இத்தெல்லாம் வெளிக்கேட்கியோகவ்களுக்கு வேண்டியதாயினும் இத்தத் தேவதொழிக்கு வேண்டவல்ல. இது தனக்குள்ளே பெருமையே தனக்குப் போதாமல்லவா உட்கொல் இத்த வழியிற் பெருமையடையத் தேவையிலலை. இத்தத் தவிரும்விட்டுக்கு முட்டுக்காவிட்டு அதனைத் தாக்குவாரொழிய எதினும் அகசெய்யப்படாத கலவார்க்குள்ள அரண்மனைக்கு இதுவேண்டுமோ? இத்தத் திவ்விய தொழிலின் மாட்சியை யெகாதார் தாங்குகின்றமேயு லீக்கெத் தாங்குமீர்களுக்கு அவர் செய்துகொண்டதன்மையால் இனி எாம் சொல்லப்போகிறபடியே தாழ்ச்சி பொருமை தவறாத வழவிய மற்றப் புண்ணியங்களை இத்தத் தொழிலுக்கேற்ற துணையுதவியுமாகுமொழிய மற்றை வெளிக்கேச்செய்யமெல்லாம் அதற்குக் கேட்காமென்ற மறியக்கடவீர்கள். பிண்ணியுக்கு எல்லா உட்கொண்ட இத்தத் தேவதொழிலின் மாட்சியைச் சுற்றும் மதியா மற்ற பாவத்துக்கெதே சரசங்களைச் செய்யாமற்போகுற பொதுமென்றெண்ணி மற்றில் எக்கோருக்கு சிறிப்பும் வினயாட்டுமொகப் பேசக் கூசுவீர்கள். கேட்டயாவருக்கு சிறிக்கச் சரசங்களைச் சொல்லு உத்த புத்தியின் குச்செய்கமென்பார்கள். ஆனிலும் இது உத்த தாக்குத் தவறாமொழிய உபதேசிக்கு யோக்கியமென்பவோ? இப்படிப்பட்ட சரசங்களை மற்றவர்கள் வாயிலே சரசங்களை உபதேசியாவே தேவதாணுமொருமென்றார். அந்தெய்க்கிஷ்ட அமுதாதார். அதற்கு அவர் சொன்ன சியாயமெனினில், தேவ பூசை செய்யக்குறித்துவைத்த இலகளைக் உத்தாடியுத்தால் மகாதொ ளுமொருமெனவோ! அப்படியே சத்தியவேதத்தைப் போதிக்க விதாபித்திருக்கிற உபதேசி வாயிலுற் உத்தாடியுக்கேற்ற சரசங்களை புறப்பட்டால் உத்தாடியுமென்னத் தேவையில்லைவோ? அந்தெய்க்கிஷ்ட சிவனப்பர் தாமே ஏபேசியருக்கெழுதி வீண் சரசமெல்லாம் கிறிஸ்தவர்கள் மனமெக்கொள்வாயையால் அதின் பெயர் குதவாய்க்குக்குக்குக் கேட்கப்படுவது வேண்டாமென்றார். இதிப்படியானால் உபதேசி மனமெக்கேற்றதென்பாயோ? இயேசுதா தர் பலமுறை அமுததொழிய ஒருமுறையானினுக் கிரித்தாரென் றெழுதினதாகக் காணோமே. ஆனிலும் துக்கமுத்ததோட்டே திரிய வுமெல்லாம். அந்தெய்க்கிஷ்ட சிவனப்பர் தாமே கலவ கிறிஸ்தவாசனெல்லாரும அப்போதும் யலர்க்கத் துக்கத்தோட்டே சந்தொ ளுமாயிருக்கக் கட்டியபிட்டார். பிண்ணியும் உங்களுக்குள்ளே சத்தே லுமாய்க் கொளமற் காணப்படுகு சிறிப்புக்கொண்டதும் பாரமல்ல. மற்றச் சனங்கள் முய்யாகச் சரசமாய் வினயாடி ன்கதைகளைச் சொல்லிச் சிறிக்குமுபதேசியாவெனில் தன்குறி மொட்சியைக் கேடுக்கத்திரிபுத் துரோஷப்பண்ணப்படுவான். யீசுவுத் துறைய புறத்தயாருட்குறையானினும் குணக்குறையானினும் குத்திச்சொன்ன சரசமுறதும் சொல்லவுக் கேட்கவும் வேண்டாம. முறைபிற்சுந்த அமைப்பப்போல புறப்பட்ட சரசங்களை அத்தனை காமமெயோடே சொல்லிவிருத்தால் அத்தனையாழமா கத் தைத்த உங்களுக்குக்கேட்டவர்கள் அதை மற்றவரும் குறிக்கப் பட்டவன் அதிலுடைந்த கலையாறவும் எளிதாய்க்கடாதல் லோ? அப்படியு புறத்தியாருக்குள்ளேவ காஞ்சிறிக்கல்லா? இது தன்னப்போல மற்றொருவருக்குள்ளேயுக்குத் தன்மையோ? நீங்கள் இப்படிச்சிறித்தால் எமே அருவது தியாயம்.

இரண்டாம் அதிகாரம்

முதற்பொற்றது.

மகிழ்ந்து சமயநூல்.—AL-KORAN.

The History of Adam and Eve compared with that given by (மூசாகிய) Moses.

காயின் ஆபேல் என்பவர்களுடைய சரித்திரத்தைப் பற்றியது.

கோறனாகமம் மும்.

அதிகாரம்.

ஆதாமுக்குப் பிறந்த இரண்டு புத்திரர்களுடைய சரித்திரத்தையுஞ் சத்திய

வாக்குடன் அவர்களுக்கு கு

ரையும். அவர்களிருவருந்

காணிக்கைகளைச் செலுத்தி

னபொழுது ஒருவர் காணிக்

கை அங்கிகாரம் பண்ண

ப்பட மற்றவர் காணிக்கை

தள்ளப்பட்டது. அப்போ

காயின் தனதுசகோதரனு

க்குரைத்த தென்னவெனி

ல் சத்தியமாய் நானுண்ண

க்கொல்லுவேனென்றான்

அதற்கு ஆபேல் பிரத்தியு

த்தரமாக, தேவபத்தியு

ளவர்களிட்ட காணிக்கை

யை மாத்திரம் பரப்பா

வற்றுக்கொள்ளுகிறார். நீ

என்னைச் சங்கரிக்கும்படி

உன் கரத்தை என் பேரி

லேறெடுத்தால் நானுண்ண

ச் சங்கரிக்கும்படி என் க

ரத்தை உனக்கு விரோத

மாகவெறிக்கமாட்டேன்

ஏனென்றால் சரமசரமனை

த்தையுஞ் செனிப்பித்த ப

ரப்பாறுக்கஞ்சுகிறேன். எ

னதக்கிரமத்தையும் உனத

க்கிரமத்தையும் நீயே சும

ந்து தீர்த்து அநீதருடைய

சம்பளமாகிய நரகாக்கினி

யின் துணைவனுமெனே

னக்குப் பிரியம். ஆனது

க. மோசே ச. அதி. க.—யி

க. பிப்பு ஆதாம் தன் மனை

பாபிப ஏவா அறிந்தான் அவ

க் கருப்பவதியாடுக் காயின்

ரன் அருளால் ஒரு மனிதனைப்

பெற்றெனென்றான்.

உ. பிப்பு அவனுக்குச் சகோ

தரனு ஆபேல் பெற்றான் து

பேல் என்பவன் துணை மேல்

பெறவருகின். காயின் பபிர்செய்

பெறவருகின்.

க. லொட்டெசெந்தரன் காயின்

என்பவன் பரப்பாறுக்கு தவ

த்தின் பலவிறி லெ காணிக்கை

யாகக் கொண்டுபோகின்.

ச. ஆபேலுக்குத் துட்டுக்க

ட்டத்தின் தலைபிறந்தகெனினு

கவனின் தினத்தினுச் சிலை

க் கொண்டுபோகின் ஆபேலு

ம் அவனுடைய காணிக்கைய

யும் பரப்பாறு அக்கிகரித்துக்கொ

ன்றி.

இ. காயினையும் அவனுடை

காணிக்கையையும் அவக்கிர

தருத்தா. அப்பொழுது காயி

னுக்கு மிகவும் கோபமுண்டா

வருவது அவனுடைய முகம் கெ

டப்பட்டது.

உ. அப்பொழுது பரப்பாறு

காயினுடனே சொன்னது என்

னத்திலே உனக்குக் கோபம்

வந்தது? என்னத்திலே உன் கு

மவேறுபட்டது?

எ. க. காமசெய்தால் மேன்

மைவராதா? நீ கணமெசெய்ய

தருத்தாற் பாவப்பலிக்கேற்ற

வாசற்படியிற் பரித்தவராதா? அவ

னுடைய துணை உன் மேலிரு

மது அவன் ஆண்டுக்கொள்வ

ய் என்கா.

அ. பிப்பு காயின் தன் சகோ

த. லுபிய ஆபேலுடனே பேச

க்கொண்டான். அவர்களை வெ

ய்வேலுத்தபொழுது காயின் த

ச சகோதரனுடைய ஆபேலுக்கு

விரோதமாய் எழுமி அவனை

க்கொண்டெய்தான்.

க. அப்பொழுது பரப்பாறு

காயின் கோக்கின் சகோதர

னுடைய ஆபேல் எங்கேயென்றா

அதற்கு அவன் என்னுக்குத் தெ

ரியாத. என சகோதரனுக்கு எ

க கவலானியா? என்று.

ல. அப்பொழுது அவர் சொ

ன்னது, என்ன செய்தாய்? உன்

சகோதரனுடைய இரத்தம் பூமி

யிலிருந்து என்னை கோக்கிச் ச

தமிட்டுக்கொண்டிருக்கின்றது.

க. இப்பொழுது உன் சகோ

கோறனாகமம். நு.  
அதிசாரம்.

மீ, காயினுடைய ஆத்தமாவோ தன் தம்பியாகிய ஆபேகை கொல்லும்படி இடங்கொடுக்க அவனைக்கொன்றுபோட்டான். ஆனதன்மையினால், அவனழிவுக்குறிபவர்களுக்கிசையிற்சேர்ந்தான். காயின் தன் சகோதரனைச் சங்கரித்ததினாலடைந்த வெட்கமின்னதென அவனுக்குத் தெரிவிக்கும் படிக்குப் பராபரனொரு அண்டலங்காரையை அனுப்பினார். அது நிலத்தைப்பிழுண்டிற்று. அவன் சொன்னது எனக்கையோ? தானெனது சகோதரனுடைய வெட்கத்தை ஒளிக்கிறதற்கு நானிந்தக் காகத்தைப் போலாக வல்லமையிலவாதிருக்கிறேனோ? அப்படியே சொல்லித் துக்கப்படுகிறவர்களி லொருவனானான்.

புறனடை

காயினென்பவன் தன்னுடைய வயல்திலத்தில் விதைத்த தானியங்களுக்குள்ளே கெட்டதானியமடங்கிய உட்பட்டியையும் ஆடெலென்பவன் தன்னுடைய மந்தைகளைத்திறும் உத்தமமான ஒரு கொழுத்த ஆட்டுக்குட்டியையும் காணிக்கைகொடுக்கொடுத்தான். இதைப்பற்றி ஒரு கேள்வியுருகு ஆபேல, கோவா, ஆயிரகாம் தாலிது, சாலோயோன் முதலானவர்கள் ஆட்டுக்குட்டியையும் கட்டாக்கையும் புறங்கையும் கொண்டு காணிக்கைகொடுத்திதென்ன? இப்படிக்கத்திய கோக்கமும் ஆதிலுலமுமென்ன? பவிசெனத்ததுபற்றிப் பராபரன் பூலீகத்தோடுகரு நிருபித்தகட்டை வுன்னமும் கிணுதிருதா? நினைதிலலாதுபோனால் எப்போ என்ன கோக்கத்தைக்கொண்டு அந்தக் கட்டை அழிக்கப்பட்டது.

# ABRIDGEMENT OF GOOD'S BOOK OF NATURE.

Sleep, Dreaming, Sleep-Walking, and Sleep-Talking. [PART II]

5. Sleep in its first and simplest shape, slumber, is merely the torpor of the organs of external sense, as the sight, hearing, feeling, and so on; the will being drowsy

க. மோசே ச. அதி. க.—யா. தானுடைய இரத்தத்தை உன் கையிலெவாவும் கொள்ளும்படி தன் வாயைத் திறந்த இரத்த சிலத்திலே கீ லுராதபடிக்குச் சபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

யெ (அப்படியென்றால்) கீ நிலத்திற் பயிடுமென்பொழுது அது தன் பலனை உனக்குக்கொடாது பூமிமீலே கிணைப்பறவதுமாய் அலைமெதுமாயிருப்பாய் என்றார்.

யக. அப்பொழுது காயின் பராபரனுடனே சொன்னது, என் அக்கிரமம் மன்னிக்கப்பட்டகடா தபடிக்குமிருக்கின்றது. யச. இதோ வுன்று என்னை இந்தத் தோசத்தை விட்டுத் துரத்தி விடுகிறீர், தேவரிருடைய சனனி தானத்துக்கு விலகிமறைத்து பூமிமீலே நினைப்பறவதுமாய் அலைமெதுமாயிருப்பேன், என்னைக் காணும் யாவனும் என்னைக் கொலைசெய்வானே என்றான்.

யடு. அதற்குப் பராபரன் காயிருபெ உன்னைக் கொல்லுமென எவனோ அவன் மேல் ஏழு பழித்தகுமெனது சொல்லிக் காயினு எவன் கண்டாடும் அவனைக்கொல்லாதபடிக்குப் பராபரன் ஓரகடையாசத்தை அவனுக்கு அடைந்தான்.

யக. பின்பு காயின் பராபரனுடைய சன்னிதானத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு ஏதேனுக்குக் கிழக்கேயுள்ள கோத்தென்னுக் தோசத்தற்குடிபுக்குத்தான்.

யஎ. அப்பொழுது காயின் தன் மனைவியைப்பற்றிதான், அவன் கருப்பவழியாகி ஆளுக்கென்பவனப் பெற்றான். மேலும் காயின் ஒரு பட்டினத்தைபுனாடாள் அந்தப் பட்டினத்துக்குத் தன் குயிரான் ஆளுக்கிதுடைய பெரைபட்டான்.

indeed, but still continuing in some degree awake. The internal senses, as those of memory, imagination and consciousness, are, in like manner, in a greater or less degree awake; whence the mind is yet filled with ideas, crowding upon one another, with about an equal degree of regularity and confusion. Such ideas can scarcely ever be recalled after we are roused from slumber.

6. The external sense and the will are always inclined to concur together, and hence if slumber be long continued, the will grows more and more drowsy, and finally sleeps with the external senses, while the internal organs, or faculties are, some of them at least, still awake and active. The peculiar sensations or ideas, which result from this partial or particular state of activity, constitute dreaming. These dreams are more or less complicated according to the number of the organs active.

7. Dreams are almost always the result of certain material causes, and are conformable to the age and organic constitution of the dreamer. Instead, therefore, of trying to interpret our dreams and learn what they signify, we should endeavor to recollect what we have done, or thought or heard that could cause such a dream to arise. By this means we shall learn that our waking conduct influences our sleeping ideas, and that if we wish to have pleasant dreams, we must keep the temper calm, the mind pure, and the "conscience void of offence."

8. There is still a deeper sleep; when the internal senses or organs concur in the common torpor, then lethargy, or a dead, senseless sleep, without thoughts or ideas of any kind, falls upon us. The vital organs, the heart and lungs which include circulation of the blood and breathing, still continue their action. When these too sleep or become torpid, death ensues, the living principle ceases, the spirit separates from the body. Sleep is the torpitude of the voluntary organs, while the involuntary still continue to act; DEATH is the sleep or torpitude of the whole.

(To be continued.)

(Translation of the foregoing.)

கூட்டுன்பவாள் கெய்த பூபந்திசு தூல்.

எம். அதிகாரம். உ. ப. பிரிவு.

நித்திரை, சொப்பனம், கித்திரை கடை, வாய் பொருமல்.

டு. கித்திரைக்கு முதற்படியாயிருக்கிற அக்கமான்னு சத்தப்பரிசுருபாச கீதமென்னும்பஞ்சேந்தியங்குளினதுகருவிகளை நிமிராய் நிருக்கின்றது. கித்திரையானது கோம்பனுக்கேதவாயிருந்தாலும் கொஞ்சத்துக்குச் சரிக்கையையாயிருக்கின்றது. தோற்றம், அறிவு, ஞாபகங்களைய உட்கருவிகளும் அப்படியே கொஞ்சத்துக்குக் கொஞ்சம் உட்கருமையச் சாவதானாயிருக்கின்றன. அவ்வேளையில் மனமானதுவியட்டிரு—முஞ் சமட்டிருபுமுஞ் சமப்பட்டதாய்க் குப்பல் குப்பலான எண்ணங்களால் கிரப்பப்பட்டிருக்கின்றது. காம் நித்திரையைவிட்டுமுத்தியின்மூல் அப்படியிட்ட எண்ணங்கள் நிரும்ப மனதுண்டுபெட்டாமல் மறைத்து போய்விடுமீ.

க. புறக்கருவியுஞ் சீக்கையுப் எப்பெயுதும் உடனிகழ்ச்சிகொள்ள ஏதுவாகின்றன? ஆன. யிலுல். வெருகோடாகத் துக்கமாய்க் கிடத்தால், கித்திரையானது வரவரத் திமிர்கொண்டுகடைபாய்ப் புறம்பான கருவிகளால் கெருக்கப்பட்டு அசைந்த கித்திரையாகின்றது. அவ்வேளையில், உட்கருவிக் அல்லது வுந்தியங்குவித்தில விதிப்பாகவும் முறிப்பாகவும் வருகின்றன. இவ்விதமிசேகரித்த உயிர்ப்பிலுல் உண்ட—கும் விதிபன்னமான புலன்களை

கூலேதானே கனவு காணவேதவாகின்றது. இப்படிக்கூடும் கனவுக் கோம்பவில்லால் உயிர்ப்பாய் எவ்வளவு கருவிகளுக்குமோ அவ்வளவாகச் சிக்குமுக்குப்பட்டுப்போகின்றன.

எ. கனவுக்கீர் கிட்டமுட்ட எப்பொழுதும் சிலவிகர்ப்பமானது கனவிலுண்டாகிக் கனவு காண்டிறவனுடைய வயதுக்குத் திகைப்பத்திக்குஞ் சரிபாயிருக்கின்றன. அகையால் நாம் கனவுகனவு விண்ணதுண்டானதென்றறிதிறதை விட்டு, நாம் கனவுகாணக் காரணமாய் நாம் ஏதைச் செய்தோமென்றும், அல்லது ஏதைச் செய்தோமென்றும், அல்லது ஏதைச் காதினூற் கேட்டோமென்றும் நினைத்துப்பார்க்கப் பிரயாசப்படுவேண்டியது. இவ்வகையால் நாம் விழிப்பிருக்கையில் எதெத்கொண்ட நடைபாணதுகளை சித்திரபாண எண்ணத்தை அதிரிக்கப்பண்ணுகுதென்ற கட்டுத்துத் தெரியவரும். நான்குச் சந்தை ஷமா எனப்பெயர்களைக் காண்பிரியமுண்டானால், நன்றிபாசமுள்ளவர்களுக்கும் மனச்சுந்தம் உள்ளவர்களுக்கும் வந்த உற்ற மனச்சாட்சியைக்கொண்டவர்களுக்கும் இருக்கவேண்டியது.

அ. இதைவிட அச்சத்தித்திரையுமுண்டு. அவ்வேளையுட்புலன் அல்லது உட்கருவிக் சாதாரணமான தமிழருடனுன்றி அதன் பின்னால் பொருள் தீயிர் அல்லது உணர்வற்ற அச்சத் தித்திரை உண்டாகி, பாடுதொருவிதமான எண்ணமாகுதல் சித்தையிருதல் எங்கிலுண்டுபடாமற் போய்விடும். இரத்தச்செறிவும கவாசத்தையுமுள்ள மூச்சுக்குடர்க்கும் இருதயமுமாகிய சேவக்கருவிக் தங்கள் செய்கைகளில் திழைப்பிருக்கின்றன. இவை இவ்விதத்தித்திரையாகும்பொழுது அல்லது தீயிர்கொள்ளுமபொழுது மரணம் வருகிறது. சேவாசாரமும் கின்றுபோகிறது. ஆயிவும் அச்சைவிட்டகன்றுபோகிறது. தித்திரையானது பிரியமுற்ற கருவிகள் அல்லது புலன்களுடைய தமிழாயிருக்கின்றதினூற் பிரியமற்ற கருவிகள் தங்கச் செய்கையில் திழைக்கொண்டிருக்கின்றன. மரணமாவது மேற்சொல்லிய எல்லாவற்றின் தீயிர் அல்லது சித்திரையாயிருக்கின்றது. (இவ்வுடையதும்.)

#### ABBOTT'S LESSONS ON MORALS.

(Adapted to Hindu Readers.)

#### Lesson II—JUSTICE.

We ought to desire that every one with whom we are connected in any way, should enjoy all the rights, and privileges, and advantages, of every kind; which they are fairly entitled to; and we ought to avoid doing ourselves, and to discourage others from doing, any wrong whatever to any one, especially to the weak and defenceless. This is justice.

Injuring any person, is not always being *unjust* to him; for injustice is that particular kind of injury to any one which consists in violating his *rights*; for example, if the captain of a ship were to engage a boy to go with him to sea, to be his cabin-boy, and were to promise him that he would take good care of him, and that he should not have any severe or dangerous duties to perform, and if, then, after they were far out to sea, and the poor boy was entirely in the captain's power, he should send him away from the cabin into the fore-castle, with wicked sailors, and neglect him, and make him go aloft, and out to the extremities of the spars, in the dark and stormy nights, he would be *unjust* to him, for the boy would have a *right* to different treatment;—and the captain, in treating him in such a way, would violate his rights; so he would be *unjust*.

But, on the other hand, if, instead of taking the boy from the shore, and agreeing to take care of him, he had found him at sea, upon a wrecked vessel, just ready to perish, and had not taken him on board his own ship, then such a kind of treatment would not be strictly called *injustice*. It might be harshness or cruelty,—and it might be very

wrong, but it would not be that particular kind of wrong which is called *injustice*, because the boy, in this last case, would not have any particular rights on board the captain's ship. There would have been no agreement made with him or his father; and therefore the captain, in treating him as he did all the other sailors would not violate any of his rights.

In the same manner if Sittampalam, a small boy, is playing with his ball in his field, and it accidentally gets lodged in a tree, and he asks Parampalam, a large boy, to climb up, and get it for him, it would not be unjust for Parampalam to refuse to go. He did not lose the ball, and Sittampalam has no positive right to call upon him to go, and get it. It might be that he ought to go, from a feeling of kindness and good will; still he would violate none of Sittampalam's *rights* in refusing; and therefore he could not be said to be *unjust*.

But, if he had been playing with the ball himself, and had lost it in the tree, then he would be *unjust* in refusing to climb up and get it, for, Sittampalam would have a right to require that whoever lost his ball, should get it for him again. If, therefore, Parampalam had lodged the ball upon the tree himself, and should go away, and leave it there, he would be guilty of *injustice*.

#### QUESTIONS ON LESSON 2.

Are all kinds of injuries to be considered as injustice?

Relate the case of a sea-captain and the cabin-boy.

Would this be injustice? Why?

Relate the other part of the supposition.

Would this be a case of injustice, strictly speaking? Why?

How is this illustrated by the story of Sittampalam and Parampalam?

நன்னெறி.

இரண்டாவது.—நீதிநெறி.

எக்காரியத்திலென்பது எவ்வகையுடன் சேர்மானாயிருக்கப்பட்டவர்களுக்குப் போகவேண்டிய உரிமையையும் இலாபத்தையும் நன்மைப் பெறுகையும் அவர்களுடைய தானே சந்தர்ப்பிகளேண்டுமென்று நாம் விருமபுகிறதேயல்லாமல், பிரதானமாய்ப் பலவீனர்களுக்கும் தன்னுட்காத்தக்கொள்ளத் தகுதியற்ற ஏதிலிகளுக்குப் நாம் குதல் யாதொரு பொல்லாய்க்கை வருத்துவிக்வும்படாது. வருத்துவிக் மறபேரைத் தவிரியப்படுத்தவும்படாது. இப்படிச் செய்வதே நீதிநெறி என்னப்படும்.

யாதொருவனைக் கெட்டுக்குதல் அவனுக்கீதியாயிருக்க மாட்டாது. ஏனென்றால் அவனுக்குப் போகவேண்டிய உரிமையான பொருள்பொருளிடையற்ற பண்ணி அவனைக் கெட்டுக்குதல் அநீதியென்பதும். உதாரணமாக, ஒரு கற்பித்தான் ஒரு பொருளியைப் பிடித்துத் தன் கப்பலிற் சேர்த்துக்கொண்டு அவனுக்கு வேண்டிய ஒத்தாசைபெல்லாஞ் செய்வெனென்றும் மோசனம் பிரயாசமுமான பணியிடைகளைச் செய்யவொட்டெனென்றும் வாக்கு நெறிபண்ணிப் பொருளியையும் கட்டிக்கொண்டு சமுத்திரத்திலே போன பிறகு பொருளையும் தன் வசத்திற் இருக்கக்கொள்ளத் திரும்பவும் அந்தப் பொருளைக் கப்பல் அறையை விட்டெடுத்துப் பொல்லாத கப்பற்காரருடன் சின்ன அகையிலிருக்கும்படி சேர்த்து அவனை அசட்டைபண்ணி அவனைக் கப்பல் அணியில் ஏதும்படி செய்து மழைக்கார் இருநில இப்படியெல்லாம் அவனை மோசப்படுத்தினால் அது அவனுக்கு அநீதமாய் முடியும். ஏனென்றும் பொருள்கள் கட்டப்பட்டவேண்டியதும் உலகம் அந்தக் கற்பித்தான் இவனை அய்யிதமாய் கட்டினதினாலே அது அவனுக்குப் போகவேண்டிய உரிமையைக் கெடுத்ததும்போதாமலே தீதுமாகிறது.

அப்படியிருக்க, அந்தக் கற்பித்தான் அந்தப் பொருளனைக் கரையை விட்டெடுத்து அவனுக்கு வேண்டிய ஒத்தாசைகளைச் செய்வது

ய்ப்பு பொருத்தினைப்பண்ணிக்கொண்டிருந்ததற்குப் பதிலாக நடுக்கடலில் உடைந்ததற்குக் கெட்டுப் போக ஏதுவாயிருந்தது கப்பலில் அவன் இருக்கக்கூடு அவனைத்தனை கப்பலிலேதான் கப்பலாடா திருப்பதுண்டானால் அது அவனுக்கு அரிதமாய் முடியாது. அது கூறும் குணமும் தன்னை மயிற் றும். அப்படிச் செய்வது தப்பித்தம். இப்படிச் செய்வது அநீதமே நன்றாயிற் செர்ந்ததப் பிதவல்ல. ஏனென்றால் அந்தப் பொடியை அந்தக் கப்பித்தானு வையகப்பலிலுட் செர்வதற்கு அவனிடத்தில் உரித்திலை. அவனு டனாகுதல் அவன் பிதாவுடனேயாகுதல் அனைப் பற்றி யாதொரு பொருத்தியும் பண்ணிக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் சொல்லப்பட்ட கப்பித்தான் அந்தக் கப்பலிலுள்ள மற்றவர்களை நடத்தினவ டுக்கமாகப் பொடியனுக்குச் செய்ததினாலே அவனுடைய உரி த்தை இத்தக் கப்பித்தான் கெடுத்துப் போடவில்லை.

அப்படியே கிற்றம்பலமென்ப பேர்கொண்ட ஒரு சின்னப்பொ டியை வெளியில் தின்றுகொண்டு உதைத்தெறித்து வினயா மென்பொழுது, அந்தப் பத்து கைமோசமாய் ஒரு மரத்திலே தொ ள்கினவேனாயிற், பேரம்பலமென்பேர்கொண்ட ஒரு பெரிய பொ டியைப் பார்த்துத் தொங்கியிருந்த பந்தை ஏறி எடுத்துத் தரு ம்படி கேட்டால், அப்பேரம்பலம் மாட்டோமென்று சொன்னு ல அதினால் அவன் அரிதென்று சொல்லப்படாது. ஏனென்றால் அவனுடைய பந்தைக்கொரு மோசமுமில்லை, அவன் பேரம்பல த்தைப் பார்த்துத் தொங்கின பந்தை ஏறி எடுத்துத் தரும்படிக் குக் கேட்டிறதற்கு அவனிடத்தற் கற்றென்கிலும் போதிய உரித் திலை. அவனில் கன் மனமும் பட்சமுமுண்டானால் ஏறி எடுத்துக் கொடுக்கலாம். மாட்டென்னென்று சொல்வதினாலே கிற்றம்பலத் தன் உரித்தை அவன் கெடுக்கவில்லை. ஆகையினாலே பேரம்பலமெ ன்பவன் அரிதெனல்.

பேரம்பலத்தானே அந்தப் பந்தை வைத்து வினயாமுன பொ டுது மரத்திலே தொங்கிப் போனால் அப்போ அவன் ஏதெய்கி க் மாட்டோமென்றுன்னாயில் அவன் அரிதன். ஏனென்றால் அந்தப் பந்தைப் போடவல்லதானே திருப்படியும் எடுக்கவல்லது மென்று கிற்றம்பலம் கேட்டிறதற்கு உரித்தான். ஆகையாற் பே ரம்பலத்தானே அந்தப் பந்தை மரத்திலேதொங்கவைத்துத் திரு ம்படியும் எடுத்துக்கொடுக்கமாட்டோமென்று வீட்டுக்குப் போவ துண்டானால் அவன் அரிதெனன்ற குற்றச்சாட்டிற்கு ஏதுவாயிரு ப்பான்.

இரண்டாம் பாடத்திலுள்ள செயல்கள். [யா?] எவ்விதமான நுட்பவந்தையையும் அந்தமென்று சொல்வது புத்தி கற்றித்தானையும் பொடியனையும் பற்றிக் கூறிய சரித்திரத்தைய த் சொன்னது? இது அந்நியாய் என்னென்படுமோ? ஏன்? இந்தச் சரித்திரத்தோடறித்த மற்றப்பகைச் சொல்லு? தட்டமாய்க் கூறுகிய அது அந்நியமா? ஏன்? கிற்றம்பலத்தையும் பேரம்பலத்தையும் பற்றிக் கூறிய சரித்தி ரத்தினுள்ள கிணக்கமென்ன?

Principles of English Grammar.  
(By WILLIAM LENNIE.)  
The subject of Nouns continued.  
Nouns are either proper or common.—Proper nouns are the names of persons, places, seas and rivers, &c. as, Thomas, Scotland, Forth.\*  
Common nouns are the names of things in general; as chair, table.  
Collective nouns are nouns that signify many; as, multitude, crowd.  
Abstract nouns are the names of qualities abstracted from their sub stances; as, wisdom, wickedness.  
Verbal or participial nouns are nouns derived from verbs; as, reading.  
EXERCISES ON NUMBER.  
write, or tell, or spell the plural of  
Fox,† book, leaf, candle, hat, loaf, wish, fish, sex, kiss, coach, inch, sky,

\* Proper nouns have the plural only when they refer to a race or fam ily; as The Campbells; or to several persons of the same name; as, The eight Henrys; the two Mr. Bells; the two Miss Browns; (or without the numeral) the Miss Roys; but in addressing letters in which both or all are equally concerned, and also when the names are different, we pluralize the title, (Mr. or Miss) and write Misses Brown; Misses Roy; Messrs. (for Messieurs, Fr.) Guthrie and Tait.  
† What is the plural of Fox? Foxes. Why? Because nouns in s, sh,

bounty, army, duty, knife, echo, loss, cargo, wife, story, church, table, glass, study, calf, branch, streets, potatoe, peach, sheaf, booby, rock, stone, house, glory, hope, flower, city, difficulty, distress.

Day, boy, relay, chimney, journey, valley, needles, enemy, an army, a vale, an ant, a sheep, the hills, a valley, the sea, key, toy.

Correct the following errors.  
A end, a army, an heart, an horn, an bed, a hour, a adder, a honour, an horse, an house, an pen, a ox, vallies, chinnies, journaies, attornies, a eel, a ant, a inch, a eye.

Exercises on the Observations.  
Monarch, tyro, grotto, nuncio, punctilio, ruff, maff, reproof, portico, handkerchief, guif, hoof, life, multitude, peopple, meesting, John, Lucy, meekness, charity, folly, France, Matthew, James, wisdom, reading.

h, x, or o form the plural by adding es.—What is the plural of book? Books. Why? Because the plural is generally formed by adding s to the singular. What is the plural of leaf? Leaves. Why? Because nouns in f or fe change f or fe into ves the plural. What is the plural of army? Armies. Why? Because nouns in y change y into ies in the plural.—What is the plural of day? Days. Spell it. days. Why not d, a, i, e, s? Because y with a vowel before it is not changed into ies—it takes s only.—What is the difference between adding and changing?

† Many eminent authors change ey in the singular into ies in the plural, thus—  
Chimnies with scorn rejecting the smoke. Swift.  
Still as thou dost thy radiant journeies run. Prior.  
Bat rattling nonsense in fall vallies breaks. Pope.  
The society of Procurators or Attornies. Boswell.  
This mode of spelling these and similar words is highly improper. How inconsistent is, "Attornied," "journied."

இங்கிலிசுப்பாஷையையக் கற்கப்புகு மாணுக்கருக் துபயோ கமாதும்பொருட்டு வழக்கத்தமிழ் நடவடிக மொழி பெயர்க்கப்பட்ட வில்லியம் லெனின என்பந் துறைஇங்கிலிசுச்செய்த இலக்கணச்சாரம். சொல்லத்தாரம்.

பெயரிச் சொல்லியல்.  
பெயர்ச் சொற்கள் கிறப்பும் பொதுவுமென இருவகைப்படும். கிறப்புப் பெயர்களாவன ஆன், இடம், கடல், கதி முதலியவற்றின் காமக்களையாம். தொமாக என்பவன், இவ்வுகொத்துவாக்கு தே யம், விஞ்ஞெத்தி \* என்பனபோல.  
பொதுப்பெயர்களாவன, சாமானிய வதைக்கலின் காமக்களே யாம். நாத்நாவி, மெசை, எ—ல.  
திரப்பெயர்களாவன, அநேகமென அர்த்தக்கொள்ளும் பெயர் களேயாம். பண்புப்பெயர்களாவன, பொருக்கலின் குணக்கலி னின்ற வேற கருதப்பட்ட குணக்கலின் பெயரேயாம். ஞானம், பொலவாக்கு, எ—ல.  
தொழிற்பெயர்களாவன, வினயினின்றித்த பெயர்களேயா ம். வாசித்தல், எ—ல.

என்னுக்குரிய அபிப்பாசக்கம்.  
குமிகரி, புத்தகம், நுலை, மெருகு த்தி, தொப்பி, கோதமையப்ப ம், வீருப்பம், மின், விதிப்புருஷவர்க்கம், முத்தம், திரதம், அங்குல ம், வானம், தியாகம், சென், கடமை, கத்தி, அதுகாதம், கட்டம், ஏற்றமதி, மனைவி, கதை, கோவிலு, மெசை, கன்னாடி, படிப்பு, ப கக்கன்று, கொம்பு, தெரு, ஓர்வகைக் கழங்கு, ஓர்வகைப்பழம்,

\* கிறப்புப்பெயர்கள் வயிச்சுத்தையெனும் குமெபத்தைபெனும் குறிக்குமிடத்தையெனும் ஒரே காமமுடைய பலரைக் குறிக்குமிட த்தையெனும் பன்மையைப்பெறும். The Campbells என்ற குமெ பத்தர்; எட்டு Henrys; ஐய்கு Mr. Bells; ஐய்கு Miss Browns (அல்லது தொகைக் குறிப்பின்றிச் சொல்லுதல்,) the Miss Roys—என்னுடையோல. ஆனால் இருவருக்கேனும் பலருக்கே னும் உரிய காதசம் ஐயுமிடத்தும், பெயர்க் பேதமாய் வருமி டத்தும், Mr. Miss என்றப்பட்டக்கைப் பன்மையாக்கி Misses Brown என்றும், Misses Roy என்றும் (பிஞ்சுப்பாஷைச்சொ ல்காகப் Messieurs கருப்பதலாக, Messrs. Guthrie and Tait என்றும் மேல்விவாசும்பொருடுகெனும்.

அரிச்சட்டு, சுமடல், கன்மலை, கல், வீடு, மகிமை, எம்பிக்கை, புட்டம், பட்டினம், இலாசை, இடுக்கன்.

நான், சிறுவன், அஞ்சற்குதிரை, புனைத்தவாரம், பிரயாணம், பன்சத்தாக்கு, ஊடு, சத்தரு, சேனை, குண்டுக்கடல், ஏறம்பு, ஆடு, குன்று, கடல், திறவுகோல், விளையாட்டுப்பொருள், (இப்பெயர் களின் பன்மையை எழுதுக அல்லது சொல்லுக, அல்லது எழுத்துக்கூட்டுக.)

பின்வருபவற்றின் பிறழ்வுகளைத் திருத்தக.

முடிவு, சேனை, இருதயம், கொம்பு, சயனம், மணிப்பொழுது, விரியல் பாம்பு, கனம், குதிரை, வீடு, தாவல், எருது, பன்சத்தாக்கு, புனைத்தவாரம், பிரயாணக்காரியகாரன், மலாக்கு, ஏறம்பு, அங்குலம், கன், (இப்பெயர்களின் முன்னிருந்து சார்புச்சொற்களுக்கு மொழிபெயர்ப்பதவசியம்.)

புறநடை அப்பியாசப்பாடம்.

ஏகாதிபதி, கவலித்தியார்ந்தி, கெபி, தாதன், தண்ணடை, ஆற்றியன், கைமேக, கண்டை, மண்டபம், வெஞ்சி, குடாக்கடல், குளம்பு, வேய்க்குழல், திரை, சனம், உட்டம், யோவான் என்பவன், ஆகி என்பவன், சாந்தம், தருமம், மதியினம், பிறழ்கதேயம், மத்தேச என்பவன், ஏகி என்பவன், ஞானம், வாசித்தல்.

Fox என்ற சொல்லின் பன்மைபெண் Foxes, அதனைப் புக? s, sh, ch, x, o என்னும் எழுத்துக்களால் முடியும் பேர்களை es விருதியைக் கூட்டுவதால் பன்மையுண்டாகும் என்ற விதிப்படி. Book என்ற சொல்லின் பன்மை என்ன? books, அதனைப் புக? ஒருமைபோடு s விருதியைக் கூட்டுவதால் சாதாரணமாகப் பன்மையுண்டாகும் என்ற விதிப்படி. leaf என்றதின் பன்மை என்ன? leaves, அதனைப் புக? f, te எழுத்துக்களால் முடியும் பேர்கள் அவ்வெழுத்துக்களை ves ஆகத் திரிப்பதால் பன்மையாம் என்ற விதிப்படி. Army, என்றதன் பன்மை என்ன? armies, அதனைப் புக? y எழுத்தால் முடியும் பேர்கள் அவ்வெழுத்தை ies ஆகத் திரிப்பதால் பன்மையாகும் என்ற விதிப்படி. day என்றதின் பன்மைபெண் days, அதன் எழுத்துக்களைச் சொல்லு: d, a, y, s அதை என் d, a, i, e, s என்ற சொல்லப்படுமா? y எழுத்துக்குமுன் உயிரின்றால் அல் y எழுத்து ies ஆகத் திரியாது என்ற விதிப்படி s விருத்தியைப் பெறும்.

கூட்டலுக்குத் தரித்தலுக்குமுன்பேதமென்ன?

சீர்த்திபெற்ற அகேசு தாலாசிரியர்கள் ஒருமை இறக வரும் ey எழுத்துக்களைப் பன்மையில் ies ஆகத் தரிக்கிறார்கள். உதாரணம்,

கவிர்து என்னுமாசிரியர், புனைத்தவாரங்கள் திந்தையாகப் புகையைக் கச்சி, என்றதில் chimnies என்றும், பிறுயர் என்றும் ஆசிரியர் இன்னும் சீ உன் பிரயாணமான பிரயாணத்திற் செலுத்தித் தோல என்றதில் journees என்றும், போப்புஎன்னுமாசிரியர் ஆனால் படபெட்டம் பதார்ப்பெச்சு ஒருமிக்கப்படுகிறது என்றதில் volleys என்றும், வகைல் என்ற ஆசிரியர் காரியக்காரரின் கூட்டம் என்றதில் attornies என்றும் எழுதுகிறார்கள்.

இம் மொழிகளையும் இவைபோன்றவைகளையும் இந்தப் பிரகாரம் எழுதுகிறது மிகவும் வழு. "Attornied" "journied" என்ற எழுதுவது மிகவும் ஒவ்வாமையாபடுகின்றது.

இவ்விலக்கணத்தின் பிறகு, உலாந்தா, முதலானபாஷை இலக்கணங்களுக்கு ஒன்றை ஒன்றற்குப் பெரும்பாலும் ஒத்திருக்கின்றது போல தமிழ், ஆரியம், தெலிங்கு, சிங்களம் முதலான பாஷை இலக்கணங்களுக்கும் ஒன்றை ஒன்றற்குப் பெரும்பாலும் ஒத்திருக்கின்றன அப்பாஷைகளில் ஒன்றையொன்று இவ்விலக்கணங்களைக் கொண்டு இப்பாஷைகளில் ஒன்றையொன்று இலக்கணங்களைக்கொண்டுவதற்குத் தாலால் அவ்விலக்கணத்துக்குரிய பெயர்களையும் விதிகளையும் உதாரணங்களையும் அதிற் கிடக்கின்றபடி மொழிப்பெயர்ப்பின் அதனைத் தமிழுக்கொத்து மிகுத்துக் குறைத்து முறத்து பிறழ்த்தம் பவவாறு பேதப்பட்டுவரும். ஆயினும் அஃதும் தமிழுக்கொத்திருப்பனவற்றைத் தழுவிக்கொண்டும் ஒவ்வாதனவற்றிற்கும் இவ்வாதனவற்றிற்கும் இயன்றவையு பொருளுக்குமிடத்தக்குமிசையமொழிபெயர்க்கப்பட்டுவரும்.

## கிறிஸ்துமதம்—CHRISTIAN.

சங்கீர்த்தனம்.

Praise to God.

ஒப்பிலாத்தயைவிசாலமுதியே—தேவாலம்  
செப்பருத்தேவசெவத்தேரிசைக்கெட்டாகோலம்  
தப்பறைபடர்ந்தருவஞ்சகலமும் பெய்மாய்மாவும்  
அப்பனே ஆதிமூலம் அருட்செய்யுமோலமோலம்.

செப்பரப்பிரமபெகோலா—திப்ப  
திரியேஅதிசய தேவாரோ—குருபர

க. மூலாரோரெயருபி—குக்கிபெருபைச்சொருபி—செப்பர.

உ. சருவேகரா சதவக்கியானி—செப்பராவிரியமெய்க்ருபி  
திரிலோகமாலும் பிரதானி பொறை—தப்பராமெய்யான தாதீரு  
குபர—செப்ப.

க. கருவேகராதிரருக்கத்தா—பரிபூரணஅதிபரிக்கத்தா—பரமே  
கரா மெய்க்ருப பத்தா சரன்—டத்தாச்சதாரயெத்தாப் சீ குருப  
பர—செப்ப.

ச. அதிபதியெயற்புதனா—அதிசயமே சத்தியவேதா—பரவி  
யானித்திப்போதா—தாதீருக்கப்பாடிய கத்தாரகுருபர—செப்ப.

டு. அம்பராவானவாகோலே—ஒருதம்பிரானமெய்த்தேவே—  
உருவம்படாதித்திய பிதாவேசரன்—கம்பிளேம் வேதாத்தாரா  
திருகுபர—செப்ப.

க. ஒ அல்லா அல்பா ஒமேக—மாவல்லாமகத்தவதெய்வீசர்—  
ஆ அல்லேனாபரதிரியேகா—ஆ—மூல்குக்கி—கோமல்—கா—கா—சீ

## RULES FOR THE CONDUCT OF A CHRISTIAN LIFE.

(Abridged from "the practice of True Devotion" by Robert Nelson, Esq.)

**Business or calling.**—In all your actions equally avoid two dangerous extremes—negligence and over earnestness. Every thing we do, should be done to the utmost of our ability and capacity. God and men expect this from us.

Never suffer yourself to be oppress by the multitude of affairs: and though diligence is necessary and commendable yet too great concern and eagerness must be avoided. When you grasp at too much at a time, the mind is distracted and entirely dissipated, or is fixed so strongly upon what you are about, that you have no leisure, even for a moment, to raise up your mind to God. Besides, if one undertakes too much one cannot perform it as one ought, and with the success that is required; which creates trouble and uneasiness.

In all bodily labour, avoid all provoking, angry, or impatient words, which weariness and painfulness that proceed from working are apt to incline men to. As to this respect, be upon your guard, for what can be greater folly than to vent ourselves upon animate or inanimate things, when our work does not succeed as we desire.

If your employment confines you to the more agreeable labour of the mind, shun negligence and curiosity, propose not vanity as the end of your studies, and never read books that may endanger the purity of your mind or shake the firmness of your precious resolutions. It is much better to know less than to deface the beauty of your morals by such studies as may be apt to corrupt them.

If the management of a family is made your province, be sure not to neglect it. How many men and women pass their time in gaming, visits, and diversions, without concerning themselves in the least with their children or servants. If these perish everlastingly through your neglect, and for want of that Christian education and care which you owe them; how great will be your condemnation at the day of judgment?



பேயரிடு.

உங்கச்செய்கைகள் அனைத்திலும் இரண்டுமோசமான அவதிகளாகிய அசதியையும் அதிகவிரும்பத்தையும் தவிர்த்துப்போடுங்கள். நாம் செய்யுமொவ்வொன்றையும் எமது முழுச்சாமார்த்தியத்துடனுஞ் செய்பவென்றும். இவற்றைத்தானே பராபரனும் மனிதருமெய்மிடத்திற் காத்திருக்கிறோம்.

பற்பல பணிவிடைகளால் நெருக்கப்படவிடம் வையாதபுகழ்க்க. சுறுசுறுப்புத்தேர்வையானதும் புகழப்படத்தக்கதொழிபுருந்தாலும் அதிக கித்தனையும் அவலையும் தவிர்த்துப்போடுங்கள். ஒரேமுறையில் அநேகத்தைச்செய்யக் கையிட்டுருக்கும் பொழுது யனக்குறும்பிப் புலக்கலைத் துபொன்றது. அல்லாதிருக்கிற பராபரனத் தொத்திரிக்கிறதற்கோர் கிமிஷமுமிடைவிடாமல் முழுதும் தீகொண்டவெலிபிணயே சேரம்போக்கவேண்டியதாயிருக்கின்றது. அதுவும் மீ மட்டுக்குமிக்கு வினாசெய்தால் அவைகள் செய்யப்படவேண்டிய பிரகாரமாகவும் அதுவெளித்திராகவுமுடியாது. அது இலாசடியையும், வெருவின்மையையும் வகுத்தலிக்கும்.

உங்கள் சரிசரிபாசங்களையெல்லாம் வேலைபிண்காரணமாகவா ஏதாவதுபிரக்கும் இண்ப்பைத்தொட்டும் வகுத்ததைத்தொட்டும் மனிதனையேதாவாக்குகிற கோபமுட்டெல்ல, கோபம், பொறுதியற்றவார்த்தைகள் என்பவற்றையெல்லாம் கீங்குங்கள். இதைக்குறித்தவர்களைக் காவற்படுத்திக்கொள்ளுங்கள். எங்கள் வேலைகளையது நாமெண்ணிவிரும்பினபடி கைகூடாதிருக்கும்பொது உயிருள்ளும் உயிரற்றதுமான வலதுகைப்பேரிற் குறைப்படுவதைப்பார்த்துக் வேறதிக பரித்தயத்தனமென்ன?

உங்க்கம்மனதின்படி உங்க்கவேலைகளை நடப்பிக்கவேண்டியதானில் அசதியையும், தனத்தையும் தவிர்த்து. உங்க்கப்படிப்புகவினோக்கம் மார்க்கையெனவெண்ணி உங்க்க மனக்கத்தத்ததைக் கறைப்படுத்தி உங்க்க பம்பத்தியான நிருணயங்களைத்தையும் தன்னிடுமெய்யிக்கைய அப்படிப்பட்ட புலதக்கை வாகியாதேயுங்கள். உங்க்களுக்கு கல்லறியுங்க்க கொடுக்கக்கூடிய அறிவுகளை அதிகமாய் அறித்திருக்கிறதற்பார்த்துக்கஅறிபாத அறிவுகளைக்கொருசமாயறித்திருப்பது கலவது.

உங்க்கவேலை ஓர் சமுசாரத்தைப் பராபரிக்கிறதாயிருக்கில் அதை அசட்டைபண்ணுதபடிக்குப் பாருங்கள். எவ்வளவுபோ சுற்றித் தங்க்க பிண்கையல்லது வேலைக்காரணப்பற்றிக்க கவலியின்றித்தங்க்க கோத்தைச் சூழிலும் வினோதவினாபாட்டிலும் போய் ஒருவரைக்கோணுததும் போக்கிவருகிறார்கள். உங்க்க அசட்டையிண்தாலும் கீங்க்கப்படிப்பிக்கவேண்டிய கிறிஸ்துமார்த்த அறிவுக்குறைச்சலினாலும் கித்தயத்துக்கெய் தவிர்க்க அறித்துபோவாகியோவிய நியாயத்திப்புகளில் ஆக்கித்திப்ப அல்லவையுமேரிதாயருக்கும்.

Scriptural Proofs of the Doctrines and Duties of Christianity

CONCERNING THE BEING AND ATTRIBUTES OF GOD.

God is present every where.

"Behold the heaven, and heaven of heavens cannot contain thee." 1. Kings viii. 27.

"Thou compasses my path and my lying down." Psalm cxxxix. 3.

"Whither shall I go from thy spirit? or whither shall I flee from thy presence? If I ascend up into heaven, thou art there; if I make my bed in hell, behold, thou art there. If I take the wings of the morning and dwell in the uttermost parts of the sea; even there shall thy hand lead me, and thy right hand shall hold me." Ps. cxxxix. 7-10.

"Am I a God at hand, saith the Lord, and not a God afar off." Jer. xxiii. 23.

"Do not I fill heaven and earth? saith the Lord." Jer. xxiii. 24.—"He filleth all in all." Eph. i. 23.

பராபரன் சருவவியாபகர்.

இதோவான்க்களும் வான்க்கின்வான்க்களும் உம்மைக்கொள்ளாதே. ௧. இராசா. அ. உச.

காண்டக்தாலும் படுத்திருந்தாலும் என்னைக்குத்திருக்கிறீர். சம். எகக. ௩.

உம்முடைய ஆவிக்குமறைவாக எங்கேபோவென். உம்முடைய முகத்திற்முறைவாக எங்கே ஓடுவென். நான் பாதாசத்தலேபடுக்கைபோட்டாலும் இதோ தேவரீருக்கிறீர். நான் விடியற்காலத்திச்செட்டைகையெடுத்துக் கடலின் ஏறகடைசியிலேபோய்த் தங்கினாலும், அங்கேயுமும்முடைய கையெண்ணாடத்தி, உம்முடைய வலதுகைமென்னைப் பிடிக்கும். சம் எகக. ஏ-௧.

நாம் தூத்திலிருந்துபார்க்கிற பராபரனுயிராமற் சமீபத்திலிருந்துபார்க்கிறபராபரன் தானென்று கத்தீர்சொல்லுகிறார். ஏரேமி. உக. உக.

பரமண்டலங்கையும புலோகத்தைபுல்லோ நாம்திரப்புகிறவரென்று கத்தீர் சொல்லுகிறார், ஏரேமி, உக. உச; அவரெல்லாவற்றையும் எல்லாவற்றையும் கிரப்புகிறவர், எபேச. ௩, உக.

கைம்பொருத்திய வீட்டென்பவருடைய மரணம்.

Death of the venerable Bede.

இவ்லோகவாசிகளுக்கமுதல கன்மணிபோல விளங்கித்திற இத்தக்குவானவர் எட்டாரு சதகத்திலிருந்தார். அவ்வேளையில் அவர் சனங்களுக்குப்போகமாகுமொருபொருட்டுயோவானெழுதின சலிசேஷத்தை இக்கிலை யருவிய சாக்கன் பாவையாக மொழிபயர்க்கிறதிலே அதிக சாக்கிரதையாயிருந்தார். இவருடைய கடையைப்பற்றி அவரிடத்திலிருந்த சேஷிரொருவன் சொல்லுகிறதென்னவெனில் "தித்திரையுக்கையின்றி அநேகராமுழுதும் செபத்தினுத் தவத்தினும் சேரம்போக்கிவருவார். அவர் துக்கத்தையின்றி எழும்குந்தபொதெல்லாக் தனதிரகத்தையும் லுவித்தேறெய்க்குத்துப் பராபரன கோக்கித் துத்தியம்பண்ணுகிறதிலே அவர் ஒய்கிறதேயில்லை. முறைமுறைவாக நாம் வாசித்து ஒருவர் மாறி ஒருவர் துக்கக்கொண்டோம்.

இவ்விதமாய் நான்கு ஐம்பதாநான்க்கண்ணிருடன் வாசித்துவந்தோம். அவரெங்களுக்குப் பிரசங்கம் பண்ணினதமன்றி இரண்டு வினையெறப்பெற்ற புத்தகங்களை எழுதும்படி முயன்றார். அநிலொன்ற யோவான் எழுதின சலிசேஷத்தை இக்கிலைப்பாவையாக்கிறார். அவரை எப்போபார்த்தாலும் யாதொரு வேலை யுமில்லாமற் கம்மாயிருத்ததாகக் காணப்படுவல்லது. அவருக்கு முச்சொடுக்கி மரணத்தையாவிலிருத்தபொழுது மிகவுருச்சத்தோஷத்துடன் தமது பிண்கை தாமசொல்லுவதைச் சுறுக்காயெழுதிமுடிக்கும்படி தரித்தபுத்தி காணப்பொழுது கையிட்டுருக்கும் வேலைபெழுடிக்க எவ்வளவுகாலஞ் செல்லுமென்றெனக்குத்திரியாது என்னைப் படைத்தவர்க்கேகிரெமென்ன இவ்வுலகத்திலே தம்மத்திலிக்கு வரவழைக்கப்படுகிறார்" என்றார். ஒருநாள் அவருடைய மாணுக்கன் ஒருவன் அவருக்குச் சொன்னது, "அதிகம் பிரியமுற்ற உவாத்தியாயரே இன்னம் முடிவிறதற்கேரே அதிகோரமாதிரிமுண்டு. இன்னுமநிகமான கேக்கினை உம்மிடம் கேட்பது உமக்குத் தொத்திரையாயிருக்குதோடுவென்றும். அப்போதவரம்மொழியாக "எனக்கது தொத்திரையாயிருக்கவில்லை. தாவன எடுத்துச் சுறுக்காடுமுதுக்கென்றார்." அவர் தமது சேஷிப்பிண்கையுடைய வெரு கோமாகச் சத்தோஷமாப்ச் சம்பாஷிப்பன்னி காண்கை ஒருக்காலுமிடமெல் இவ்வுலகின் கண்ணாண்டெனென்று அவர் சொன்னவேளையில் அவருடைய கிரெசிடெரல்லாரும் கணைர் விட்டமுதாலும் "என்னைக் கிருட்டித்தவரிடம் போருக்காவல் கிடுகிவிட்டதென்றும், இவ்வுலகத்தில் என்னுடைய நான் முடித்தபொயிறென்றும், நான் கிறிஸ்துநாதருடைய இலட்சணத்தைப் பார்த்திறதற்கு விரும்புகிறெனென்றும் சொன்னதைக் கேட்டபொழுது எல்லாருஞ் சத்தோஷப்பட்டார்கள். மேற்பொலியமாணுக்கன் இன்னம் அவரிடத்திற் சொன்னது, "பிரியமுள்ள உபாத்தியாயரே "இன்னும ஒரு வசனம் குறைவுத" என்னும். அப்போதவ் "கிடுக்கமுதுது என்னும்." உடனே மாணுக்கன் "முடித்தது" என்னும். அப்பொழுது உவாத்தியாயர் கீங்க்குஞ்ச் செய்தாய், எல்லாம் முடித்தன. உனது காத்திருவெனது கிரத்தையும் பிடித்துக்கொண்டு மற்ற அறைமில் நான் செயல்பண்ணும்படிக்கு என்னைக் கொண்டுபோ என்றார். அப்படி அவர் கொண்டுப்பாசப்பட்ட பிற்பாடு பிராவுக்கும் குமாரனுக்கும் பரிசுத்தாவிக்கும் மகிமைபுண்டாவதாகவென்று பாடிச் சேவனவிட்டார்.

பஞ்சதந்திரக் கதை.

முன் ற வது.

சந்திவிடுகாய், அவ்வது அடுத்துக்கேடுத்தல்.

PANCH-TANTRA-KATEI.

The art of conquering an enemy by means of an affected friendship.

[Continued from page 32.]

ஒரு தேசத்தின் மித்திரசர்மா என்னும் பிராமணன் மாசி மாதத்தில் யாகஞ்செய்யவேண்டிய பசு சம்பாதிப்பதற்காக வேறொரு நகருக்குப் போய் ஒருவனைப் பகட்டுகேட்க அவன் இவன் நற் காரியத்தைக்குறித்துக்கேட்டுக்கொண்டு அதற்குடன்பட்டுநேர்த்தியான ஒரு பெரிய ஆடு கொடுக்க வாங்கிக்கொண்டவருகையில், அவ்வாடு இக்கும் அங்கும் ஓடத்தொடங்கினதனால் அதைத் தோளின் மேற் போட்டுக்கொண்டு நடக்கையில், அதைச் சில வஞ்சனைக்காரர் கரோத்தில் இருந்து பார்த்து இப்பாரப்பாண வஞ்சித்து அந்தப் பசுவை வாங்கிக்கொண்டோமாமால் நாம் எல்லாரும் பசிதீர்த்துக்கொண்டோமென்று ஆலோசித்து அவர்களில் ஒரு தூர்த்தன் வந்து ஓடி! நித்தியாக்கினி வளர்க்கின்ற பிராமண, நீ சிலையு இருந்து இப்ப பழிப்பான காரியத்தை ஏன் பண்ணுகிறாய்? மிகவுயிழைமுன்ன நாளைத்தோன்றி மேல் எப்படிச் கொண்டுவருகிறாய்? நாய்கொழு, சண்டாளன், கருணையாகிய இவைகளைத் தொடலாகாதென்று சாலதிரமிருக்கிறபடி என்று சொல்லக் கட்டிப் பிராமணன் கொடுத்துக்கொண்டு நீ யாகப் பசுவை நாய் என்று எப்படிச் சொல்லுகிறாய்? நீ கண்டெட்டையாலென்னுமென்று தூர்த்தன் பிராமண! கொடுத்துக்கொண்டேனே அகமாய்ப்போமெனப்-பிறகு பிராமணன் சில தூய் நடந்துபோனான். மறுபடி நூண்டார் தூர்த்தன் வந்து ஓடி அந்தனு! இக்கனியின் மேல் உனக்கு என்ன பட்சம் நூருந்தானுக்குச் செய்த பிறகு அதைத் தோளின் மேல் எடுத்துக்கொண்டுபோதல் சரியன்று. ஏனெனில், செத்த மிருகத்தைத் தொடப்பார் சாந்திராமணத்தையும் பஞ்சகவ்யவியத்தையுடையவரால் அத்தத்திட்டுப்போகாது. இப்படிக்கொத்த நிஷித்தத்தைத் தோண்டி மேல் ஏன் அகந்தபே-கருவண்டுமென, அப்போதும் அப்பிராமணன் அப்படியே சொல்லியிட்டுப்போகத் தொடங்கினான். உடனே மூ-ருங் பசு எதிரிட்டு ஓடி ஐடனே! கருணையாகத் தீண்டுவதற்குச் செல்லுமா என்று சொல்லியிருக்க நீ அதை எப்படிக்கொண்டு போகத் துணிச்சாலென அந்தணன் இந்த ஆட்டைக் குறித்து மனிதர்கள் பலவிதமாகத் தரக்கூடிய படியால் இது ஏதோ ஒரு இராட்சதனுக்குமென்றெண்ணி அத்தனைப் பூமியில் விட்டுத்தன் விட்டுக்குப் போனான். பின்பு அவ் வஞ்சகர்கள் அதைக் கொன்று தின்றுகொண்டு ஆகையால் நான் உன் சத்திருவை வஞ்சித்துக் கருமத்தை முடிப்பேன். ஆனால் நான் என்ன உபாயஞ் சொல்லுகிறேன் அப்படியே செய். ஏனென்றால் நீ சத்திரப் பட்சத்திலிருக்கிறாயென்றெண்ணி நித்தித்துக்கேடுக்கின்றவரத்தத்தை என்மேலெல்லாம் பூமி ஆல மரத்தின் கீழே எடுத்துவிட்டு நீ கூட்டிக்கொண்டேயுடையின் மேற் போயிருந்தாற் கோட்டாளன் தங்கள் பகைவர்களுக்கு இவன் விரோதியாயிருக்கிறெனென்றெண்ணிக்கொண்டவராக. பிறகு நான் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை வருவித்துத் தாக்க முதலானவற்றினாவற்றித்து சத்திர நாகசம்பண்ணுவேன்; அதுவரைக்கும் நீ அங்கேயிரு. இவ்வாலோசனை நான் முன்னமேயே செய்து இப்போதனைக்குச்சொன்னேன, இப்படி அதனுக்குறையைக் கேட்டு மெகவாணன் அத்தியந்தம்பிரியமான பிராமணன் திருப்புவோவறினத்தாபென-3 ரதாவி இராசகாரியத்துக்காகச் செவகர்கள் இப்படியே செய்யவேண்டுமெ. ஏனென்றால் இடர் வருவ் காலத்திற்குச் செவகர்கள் இப்படியே செய்வென்கூறும். ஏனென்றால், இடர் வருவ்காலத்திற்குச் செவகர்களுதலுக்கொன்றரசாகடானமானத்திலை அவர்களைப்பிரியாவிக்கிறார்கள்-அப்படி உதவாவிட்டாற் பரிபாலனத்துக்குப்பலனென்னெனென்பபடிச் சொல்லிப் போய்க் கைகத்துக்கு ஆரம்பித்தது. இந்த இரகசியமாய் இரண்டாம்பேர்க்குத் தெரியாததனால் நான் மற்றைய பறவைகள் அதைக் கொல்லத் தீர்மானிக்க அப்போது மெகவாணன் நீங்கள் அவனைத் தண்டிக்கவேண்டாம்; இவன் பகைகளுக்கு நன்மைபண்ணுகிற துஷ்டருகையால் இவனை நானே கொடுத்துக் கோபமாதவேனென்று சொல்லி எழும்பி எழும்பி மூக்கு முனையால் அதைப் பொய்யாகக் குத்திச் சங்கேதப்படிக்கு ஆலமரத்தின் கீழேநின்று கூட்டத்தோடு உட வேறிடத்திற்குச் சென்றது.

(இன்னும் வரும்.)

சு. அத்திரம்.

வாழ்க்கைத் துணைநலம்.

நூ. புசுழ்புரிந்தில்விலோர்க்கில்லை இகழ்வார்  
முன்னேறுபோற் பீழி நடை.

பு. புகழைவிரும்பியமனையாட்டியை, இல்லாததெ  
க்குத் தங்கனைநிந்திப்பவராகிய பகைவார்முன் ஆண்கி  
கத்தைப்போலே நடக்கின்ற பெருமைபொருந்திட  
நடையானது இல்லை.

The man whose wife seeks not the praise of chastity  
cannot walk with lion-like stately step, before those who  
revile him.

Before their scornful foes,  
Bold as a lion those dare never walk  
Whose fame is sullied by their wives' base deeds.

Ellis.

சு. மன்கலமென்ப மனைமாட்சிமற்றத  
னன்கலனன் மக்கட்பேறு.

பு. இல்லாளுடைய நற்குண நற்செய்கைகளாகிய  
சிறப்பை ஒருவர்க்கு முற்பட நன்மையென்று சொ  
ல்லுவார் நல்லபுத்திரரைப் பெறுவதை மறுபடி அந்  
தச் சிறப்புக்கு நல்ல சூபாணமென்று சொல்லுவார்  
அறிவுடையோர்.

The excellence of a wife is the good of her husband,  
and good children are the jewels of that goodness.

Drew.

மாசி மீ.

சாதி மீ. மாசி கதி. முதல் மாசி வதி. வரைக்கும்.

| Date. | தி. | யோகம். | சாதி. | மாசி கதி. | முதல் மாசி வதி. | வரைக்கும். |
|-------|-----|--------|-------|-----------|-----------------|------------|
| 26    | மக  | சு     | உ     | ச         | து              | உ          |
| 27    | மள  | தி     | தி    | அ         | தி              | கு         |
| 28    | மஅ  | செ     | அ     | யக        | ச               | அ          |
| MARCH |     |        |       |           |                 |            |
| 1     | மக  | பு     | ச     | மஅ        | *               | மஉ         |
| 2     | உய  | வி     | பு    | உகு       | ப               | ம          |
| 3     | உக  | வெ     | உ     | க         | து              | உ          |
| 4     | உஉ  | ச      | ரே    | க         | தி              | உ          |
| 5     | உக  | சு     | அ     | ச         | ச               | க          |
| 6     | உச  | தி     | பர    | ச         | ப               | க          |
| 7     | உகு | செ     | கா    | கு        | து              | க          |
| 8     | உக  | பு     | கா    | கு        | ஸ               | ச          |
| 9     | உள  | வி     | மி    | கு        | அ               | ச          |
| 10    | உஅ  | வெ     | தி    | கு        | ந               | க          |
| 11    | உக  | ச      | பு    | கு        | த               | க          |

சூரியந்தரிமேல் சந்திராந்தி காது உடு. விருது சுவர் மீ.



# SUPPLEMENT TO THE

# உதயதாரகை.—MORNING STAR.

புத். சஞ்சிகை ச.] துணைகூட்டு. மதி. உக. தெயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, February 23, 1843. [Vol. III. No. 4.

*Remarks on the pretended Resemblance between the rites and ceremonies of the Mosaic dispensation and those of the Sivas, being a continuation of the Reply to the communication of a "Lover of good Religion, in No. 2. of the present Vol.*

In our last No. we attempted to shew by quotations from the Bible, that the Laws and Institutions of Moses were *aimed directly to exclude and overthrow idolatry*, while the whole tendency of the Siva System is, to *uphold and propagate idolatry*; and therefore, "that Judaism and Sivaism are diametrically opposed to each other in their grand object and fundamental principles, and must necessarily to the extent of their influence, be destructive the one of the other."

We proceed now according to the intention expressed in our last No. to shew a further difference between the Laws and institutions of Moses and those of the Sivas in respect to their *origin and specific design*.

In the first place we will inquire what was the origin of those religious rites and ceremonies which the Sivas observe, and to which our correspondent refers? Who instituted them? or sanctioned them? It is a self evident proposition that *man*, by his own reasonings, can never discover what mode of worship will be acceptable to God, or what rites and ceremonies it is proper to observe in worshipping Him. Unless *God* reveals to us his will on these subjects, we must for ever grope in darkness. We therefore pointedly ask, who instituted that mode of worship which the Sivas practice? Who appointed for them those rites and ceremonies? *When* were they appointed? In what country and among what people? Who first recorded them? Where are the original records? or correct and authentic copies of them? And what evidence have they to adduce in support of the answers they will give to these inquiries? We ask answers to these questions with proper references in evidence.

In regard to *Judaism* there is abundant evidence, in reference to the above questions, that the Tabernacle service was instituted by God himself,—"that Moses prescribed a ceremonial Law by divine appointment,—that this Law was given 1491 years before the birth of Christ,—that it was given in the wilderness of Arabia,—to the Israelites and to their descendants—that these Laws were immediately recorded in the Hebrew Language by Moses himself,—that correct and authentic copies of those original records may easily be obtained by all who wish to examine them—that they were translated into the Tamil language one hundred and twenty three years ago; and, that within forty years, they have been published, by the British and Foreign Bible Society *alone*, in more than 150 languages." Unless therefore a satisfactory answer can be given to the foregoing inquiries respecting the *origin of Sivaism*, we must conclude, that there is *no similarity*, whatever, between it and the origin and sanctions of the Temple service.—While the rites and ceremonies of the latter, evidently originated in the appointment of God, those of the former must be regarded as *self-imposed*, and enforced by no authority.

As our correspondent appears to attach much importance to the rites and ceremonies of the Sivas relating to offerings and sacrifice,—"the *ashes of a heifer slain*,"—"purification" &c. we will in the next place institute a comparison between the *specific design*, of the ceremonial Law of the Israelites and that of the Sivas. This is a subject of high and holy import, to which we invite very special attention. What then was the *specific design* of the ceremonial Law, which God gave to Israel by Moses? On this point we are fully instructed by the Lawgiver himself.

The rites and ceremonies of *purification*, which were almost endless, pointed out the necessity of the regeneration and sanctification of the hearts of men by the Holy Spirit of God. The "*red heifer without spot*"—the "*asp*"—the "*scarlet*" &c. recorded in the 19th Chapter of Numbers

were designed to shew the awful pollution and wickedness of sin, and the spotless and holy nature of Jesus Christ—the great sin-offering for mankind. Hence we see that the whole design of the ceremonial law was to set forth the Lord Jesus Christ, who gave his life a ransom for sinners, and who of God is made unto us, on condition of our faith and obedience "*wisdom, righteousness, sanctification and redemption*."

And without *faith in Christ* whose death was thus prefigured, the rites and ceremonies of the Mosaic dispensation were entirely useless and even odious in the sight of God. It was by *faith* that "Abel offered to God a more excellent sacrifice than Cain." "And the Lord had respect to Abel and to his offering; but to Cain and to his offering he had not respect." See also Isaiah i. 10-15. So it is said of Abraham, John viii. 56 that he "*rejoiced to see*" Christ's "*day*; and he saw it, and was glad," i. e. he saw it by faith. The whole round of sacrifices prescribed by the ceremonial Law pointed distinctly to Christ, who hath since "*appeared to put away sin by the sacrifice of himself*." Heb. ix. 26. Their whole *design* was, to set forth to the eye of faith, the "*Lamb of God that taketh away the sin of the world*."

We now ask what is the *specific design* of the rites and ceremonies of Sivaism?

This is a question which we wish our correspondent distinctly to answer, for we apprehend that on inquiry he will find that his whole system of rites and ceremonies, so far as they resemble those of Moses, is nothing more nor less than a lifeless carcase, that had been thrown away by others, but which the Sivas and many other sects have picked up, and are vainly endeavouring to preserve from putrefaction. Though some of them are similar in *form* to those of the Israelites, they are wholly dissimilar in their *design*—for, instead of pointing us to Christ, the Saviour of the world, they are made subservient to the promotion of polytheism and idolatry. Instead of being regarded as types and shadows of eternal salvation, which is by Jesus Christ, they are confided in by the Sivas, as the proper method of making expiation for sin and of obtaining the favor of a holy and righteous God.

If the Sivas would have a full view of the *nature and design*,—the *excellence and glory* of the Mosaic ceremonial Law, we earnestly recommend them to read, in connexion with the *Pentateuch*, Paul's Epistles to the *Hebrews*, giving special attention to the 8th, 9th, and 10th Chapters. They will there find, that the *Law* was a shadow of good things to come, but that *Christ crucified*, and *Christ glorified*, is the substance.

In our next No. we shall offer some remarks on the 3d point of our correspondent's inquiries, respecting the supposed *perpetuity* of the rites and ceremonies of the Mosaic dispensation.

(To be continued.)

இஃது

"சைவன் துமாரன் நன்மதாபேதன்" என்ற கையொப்ப பத்துடன் காணலான கடிதத்திற்குக்கொடுக்கப்படுங் இரண்டாம் பதது.

சிவசமயமானது, பல தேவாதுசாதத்தினாலும் விக்கிரக வணக்கத்தினாலும் கட்டப்பட்டதாயிருக்கிறது. மோசேவித்த பரிசுமானத்தின் கோக்கென்னவெனில், விக்கிரகாதரணைய விலக்கித் தன்னவும் அதைத் தவிர்த்து எறியும்படிக்குமேயல்லாமல் பற்றும்படியல்ல. ஆகையால் பூதசமயமுஞ் சிவசமயமும் ஒன்றுக்கொன்று அதனைத் மூலாதாரங்களுக்கும் அப்பிய சத்துக்குப் பகைமுற்றினதாயிருக்கின்றமையால் அவ்விரண்டும் ஒன்றையொன்று அறிந்தாலல்லவா ஒன்று பிரபலியப்பட்டுடாதுமென்று "மேனைச் சஞ்சிகையின் கண் தெளிவுற எடுத்து வரபித்தக்கூட்டினோம்" இதைவிட, இத்தக்கெத்த சஞ்சிகையிலே மோசேவி

ருபித்த பிரமாணங்களுக்குச் சிவசமயச் சடங்குமுறைகள் தோற்றிய கோக்கத்தக்குமுள்ள வித்தியாசத்தை எடுத்துப் பார்ப்போமெனக் கூறியமையால் இப்பொழுது அதை எடுத்துப்பார்ப்போமாக.

இதைத் தெளிவுக்காட்டும்படி முதன்முதல் சிவசமயாதிக்கர் இப்பொழுது அதுசரித்துவருகிறதும் “சைவன் குமாரன் கன்மதாபெட்டி” தமது கடிதத்திற் சுட்டிக்காட்டுகிறதான மதாசாரச் சடங்கு முறைக்கும் கிரியாங்க ஒழுங்குத் திட்டத்துக்குமுள்ள ஆதிதோற்றம் இன்னதென காம் அறிவவேண்டியபடியால் சிவசமயத்தவர்கள் பண்ணுவரும் ஆராதனையை நீருபித்துமறிப்படுத்தினவரார்? ஒரு மனிதன் தன் சொய புத்தியைக்கொண்டு எவ்வித அரிச்சன முறை பராபரனுக்குச் சந்தென்றும், அவ்வது அவரை வணங்குவதற்கு எவ்வித நியம கிட்ப்டைகள் தருத்தனவென்றும், யோகித்தோணர்ந்து பிடித்துக்கொண்டாட்டானென்பது அத்தாட்சிப் பிரமாணமாய் அறிந்து காட்சிபெற்ற காரியமாயிருக்கின்றது. இது விஷயத்தைக் குறித்துப் பராபரன் எமக்கு வெளிப்படுத்தின வேயன்றி மற்றும்படி காம் அனவரதகாலமுந் திரிப் படவந்திலே தடுமாறித் திரிவெண்டியது. சிவசமயத்தவர்கள் அதுசரித்து வரும் அருச்சுன ஒழுங்குகளை அவர்களுக்கு விதித்துக்கொடுத்ததாரி? அவைகள் எப்போ வதிக்கப்பட்டன? எத்தேயந்திலே? எந்தச் சாதியாருக்கு? அவைகளை முதன்முதல் எழுதினவரார்? அவைகளின் மூலப்பிரதிகனென்கே? இவ்வகைப்பட்ட வினாக்களுக்கு விடைகூறுகிறதற்காதரமாக எடுத்துக்காட்டுகிறதற்கு அவர்களிடத்திலென்ன அத்தாட்சிகளென்று? இவைசட்டக்குத் தகுதியானவிடைகளை அத்தாட்சியுடனே கொடுக்குமபடி கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

புதமார்க்கத்தைக் குறித்தோ மேலவிலைக்கட்குத் தருத்த அத்தாட்சியுள்ளவிடைகள் பலவுண்டு. கூடார ஆசிரியபு பராபரனுமிருபிக்கப்பட்டதென்பதையும் தேவ நியமத்தைக்கொண்டு மோசே கிரியாங்கப்பிரமாணத்தை விதித்தாரென்பதையும் அப்பிரமாணம் கிறித்தநாதர் பிறக்க, துசாகக் வருடத்துக்குமுன்னே கொடுக்கப்பட்டதென்பதையும், அது அராபியாவின்வரைத்தரத்திலே இலையேற்பின்னான்குமு அவருடைய பின்னடியாருக்கும் அளிக்கப்பட்டதென்பதையும், உடனேயது மோசேயினாலேதானே எபிரேயபாஷையிலே எழுதப்பட்டதென்பதையும், அத்தனை ஆராயவிருப்பற்றவர்கள் லெகுவாய்ப் பெற்றுக்கொள்ளுவார்களென்பதையும், பாடக வருடத்துக்குமுன்னே குறித்த வேதம் தமிழ்ப்பாஷையிலே போர்க்கப்பட்டதென்பதையும் (சய) வருடத்துக்குள்ளேயிற்றினிப்போதின் வேதாகம சங்கத்தாரால் மத்திரமாடுயபாஷைக்குடலாகப் பிரசுரஞ்செய்யப்பட்டிருக்குதென்பதையும், ஒருபுறமும் மறுத்தவர்க்கமாட்டான், சைவசமயத் தோற்றத்தைப் பற்றி காம கேட்டகேள்விகளுக்குப் பூரணமான பொதியமாயுத்தவலிக்கக்கூடாற்றப்படுதனாலும், புத சமயத் தேவ நியமத்தாலுதித்ததென்றும், சிவசமயமானது யாதொரு காட்சியின்றி புத சமயத்திலிருந்தெடுத்து வந்ததகோடலாய மனிதரிற் சுமத்தி கையபெய்துந் தாக்கத் தீர்க்கமான நியாயங்களுண்டு.

“சைவன் குமாரன் கன்மதாபெட்டி” என்பவர் கூட்டியைச் சுட்டெடுத்த சாம்பலிலும் ஆசார அஞ்சார முதலிய கிரியாக்கங்களிலும் அதிக மேன்மைபுக்குத்தென்ப பேசுசொற்றமையால் இலையேற்பின்னான்கு விதித்த கிரியாங்கப் பிரமாணத்துக்குச் சைவ சமயத்தவர்கள் கைக்கொண்டு வருக கிரியாங்கப் பிரமாணத்துக்குமுள்ள கோக்கத்தை எடுத்து இவ்விண்ணடையும் ஒன்றுடனென்று சமாளித்துப்பார்ப்போமாக. இது மேலாகத் தன்மையான நிவ்விப காரியமாய் இருக்கின்றபடியால், எல்லோரும் இத்தற்குக் கவனஞ்செலுத்தவேண்டியது. பராபரன் மோசே வழியாக இலையேற்பின்னான்கு கிரியாங்கப் பிரமாணத்தைக் கொடுத்தோர்க்கென்ன? இது விஷயத்தைப் பற்றிப் பிரமாணிகள் எவ்வுளுக்குப் பூரணமாய் படிப்பித்திருக்கிறார்.

பரிசுத்த ஆவிலியல் மனிதன் மாமிசோற்பத்தியை ஒழித்து ஆவியின் செனத்ததைப் பெறுவதும் மிகுந்த அபிபிரமணத்தைக் காட்டு திண்ப்புட்டாய்க் கிரியாங்கப் பிரமாணங்களுல்லாம் நியமிக்கப்பட்டன. அவற்றுள் மோசே எழுதின சம். ஆமாம். யசும். அ. திகாரத்திற் சொல்லிய “பழுதற்ற சுவப்பான காரி” “இசோபு” “எவப்புகால்” என்பவைகள் பாவத்தின் குரூரத்தையும் பவ்யரப்பட்டத்தக் அழுக்கையும், மனிதருடைய பாவத்துக்காகச் செலுத்தப்பட்ட மாசற்ற இயேசுக்கிறித்துவினுடைய பரிசுத்த இயல்பையும் காட்டுகின்றன. “ஆதலால் க. கொ. க. கய. ம

கலோபத்தில், அவரே எமக்குத் தேவ னுள்ளும் நீதியும் பரிசுத்தமும் மீட்டினார்” என்று சொல்லியிருக்கப்பட்ட ஆண்டராகிய இடேசுக்கிறித்துவை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டிட கிரியாங்கப் பிரமாணம் விதிக்கப்பட்டதென்றும் காம் காண்கிறோம். இப்படியே புதமார்க்கத்திற் குறிக்கப்பட்ட கிறித்துவின் மரணத்தையும் அவர் செத்த பாவப் பிராப்ச் சித்தங்களையும் காம் விவாசியாதிருப்போமானால், மோசே விதித்த சடங்குகளுக் கிவசமயம் எமக்குச் சந்தென்கிலும் உபயோகமற்றவாயிருக்கின்றதும் நிப்பராபரனுடைய முகத்திற்கு முன்பாகவும் அவர்கள் தீர அருவருப்புள்ளதாயிருக்கும். விவாசத்தினாலேப் பேபெல்பவன் காரீனுடைய பவிபிலும் அதிகமான பவிபைப் பராபரனுக்குச் செலுத்தின. கத்தர் ஆபேஷையும் அவன் காண்கையையும் கோச்சிப் பார்த்துக் காரீனுயும் அவன் காண்கையையும் கோச்சிப்பாராதேபோனார். (இதைப் பற்றி ஏசேய். க. அதி. வ. 1—10. வசனங்களையும் பார்க்க) அப்படியே ஆபிரேமென்பவரைப் பற்றி யோவான். அ. அதி. 10. வசனம். ஆபிரேமன் என்னுடைய காண்க காண்க கண்களிப்பாய் சூசைப்பட்டு கையே கண்டு சந்தோஷப்பட்டான். அதாவது விவாசத்தினாலேயே அதைக் கண்டு சந்தோஷப்பட்டான். இன்னும் அவர் பம்மைத்தானே பவிபிருகிறதிலே பாவங்களை நீக்குமொருபுக (முத்தி) உகத்தின் முகவிலே ஒரேதரம் வெளிப்பட்ட (ஏரோய். க. அதி. உசு.) கிறித்துவாதரைக் காட்டும்படிக்காகத்தானே இவ்வகையான கிரியாங்கப்பிரமாணங்களை இன்னுடைய பவிசெலுத்தவெல்லாம்கிருபிக்கப்பட்டன. மோசே கிரியாங்கப்பிரமாணத்தை விதித்த முழு கோக்கமென்னவெனில், உலகத்தின் பவத்தைச் சுமத்துநீர்க்கிற தேவ ஆட்டுக்குட்டியை விவாசிக்கின்ற கண்களுக்குத் தெரியப்படுத்தும் பொருட்டேயன்றி மற்றம்படியல்ல. சைவ சமயிகளுடைய சாஸ்திர முறையிற் கூறப்பட்ட சடங்குக் கிரியைகளை விதித்த பிரதான கோக்கம் என்னவென்று கேட்கிறோம். இக்கேள்விக்குச் “சைவன் குமாரன் கன்மதாபெட்டி” கன்மமொழி சொல்லவேண்டியதே எமக்குப் பிரியம். ஏனென்றால், கன்மதாபெட்டி என்பவர் சிவசமயத்திற் சொல்லப்பட்ட சடங்குமுறைகளையும் மோசே எழுதின பஞ்சாகமங்களிற் சொல்லப்பட்ட முறைகளையும் ஒன்றுக்கொன்று சமனியப்படுத்திப்பார்த்தால் கிறித்துநாதர்டேரிலே விவாசம் வையாத சடங்குகள் எல்லாம் செத்ததாயிருக்குமொழி, மோசே குறித்த சடங்குகளுக்கெல்லாம் கிறித்துநாதர்டேரிலே வைக்கும் விவாசம் வேறுபடுத்தென்றும் காண்பார். அப்படியே இருக்கச் சைவ சமயத்திற் சொல்லப்பட்ட சடங்குகளுக்குச் சேவென்ன? இப்படியே சிவனிலாத சடங்காராதனையிலும் பாவப்பிராயச்சித்தமொழிவும் அச்சடங்குகளைத் தக்கச் சமய வையாக்கியத்தைக்கொண்டு மீயத்தவுமகின்னக்காரைகள் எப்படியிருக்கிறார்களென்றால், யாதோன்றுக்குக் கூடாதென்று எறித்துலட்டிணத்தை எடுத்து அருகி கார்த்தம் பிடியாதபடி பத்திரம் பண்ணவேண்டமென்று விழுப்புறப்பிண்ணுதெனவர்களுக்குச் சரியாயிருக்கிறார்களென்று அவருடைய விசாரணையிலேதான் அவருக்குத் துரையமாயாய் வெளிக்கும். சிவசமயத்தவர்கள் அதுசரித்துவரும் மதாசாரக் கிரியாங்க மாநரிக்குத் தேவ கியமப்படி மோசேயைக்கொண்டு விதரித்த முறைகளுக்கொப்புமையாயிருந்தாலும், அதினுடைய ரூபகோக்கத்தையும் அவிப்பிராயத்தையும் பார்த்தால் அது முழுதும் விசாப்பங்கொண்டதாயிருக்கிறது. ஏதொருகொண்டிப்பாவன்றால் அது உலக இரட்சகரணைகளுக்கு எம்கொண்டிப்பாவத்தற்குப் பத்தாகப் பஸ்தேவாதுசாரத்திற்கும் வக்கரக வணக்கத்திற்கும் கொண்டுபோகின்றதாயிருக்கின்றது. கிறித்துவினுடைய தீர்த்திய இரட்சிப்பிச கிழலும் அடையாளமும் உபாலித்துக்கொள்வதை விட்டுச் சைவசமயாதிக்கர் அவைகளைத்தானே பரிசுத்தமும் நீதியுள்ளும் பராபரனுடைய அருட்சகத்தை அடையவும் பாவத்தைப் போக்கவும் ஒரு தருத்த வழியென்றெண்ணுறாகன். மோசே விதித்த கிரியாங்கப் பிரமாணத்தினது மாட்டியையும் மகிமைமையையும் அதுனுள்ளுமையையும் ஸ்வப்பையும் சைவ சமயிகன் திட்டமாய் அறிபவிரும்புகில மோசே எழுதின பஞ்சாகமங்களையும் அப்போலதலையுபய எபிரேயருக்கு எழுதின ரூபங்களையும் வாசிக்கவும், அப்படியே வாசித்து வருகையில் ரூபங்களில் அ. க. வ. ம் அதிகாரங்களைத் திட்டமாய் வாசித்து அவைகளைக் கெட்டியாய்க் கவனஞ் செலுத்தவும் அவர்களை மிகவும்ம்குடிக்கேட்டுமென்று அப்படி வாசிக்கையில், கிரியாப்பிரமாணமாய்

வருகிறவைகளையெல்லாம் கண்ணின் பொருளுள்ளதாயிராமல் அவைகளின் நிழலுமாதிரி காண்பிக்கும்மற்றும், கிழவையில் அறை யுண்டவரும் பகிழைப்பெய்தலுமாயிடுகிறது. தாரகமே அந்தப் பொருளென்றும் அவர்கள் அறிவார்கள்.

இதனடித்த சஞ்சிகையில் திரைவேற் சனங்கள் நடத்தின சடங்குகளை இப்போதும் எப்போதும் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்று நனமதாபெட்சி சொன்னதைத் குறித்தெடுத்துப்பார்ப்போமாக. (இன்னும் வரும்.)

To the Editors of the Morning Star.

GENTLEMEN,

The 1st number of the 3d Vol. of your excellent paper reached me yesterday; when my attention was of course arrested by H. P. Brewster's letter, stating that my answer to S. Manicavasagam's question on English Grammar, which appeared in No. 17 of last year's Vol., could be proved, "totally unsatisfactory both from my own statements and from the authorities of established Grammarians;"—that the reason offered for my opinion was "futile"—and that the examples I had given were "entirely irrelevant to the point under consideration."—I confess I was at first somewhat startled at these assertions and the appearance of a series of arguments, numbered from 1 to 6, in confutation of my opinion; but on a second perusal, I felt more at ease, and not a little amused at the pounce my opponent had made on an inadvertent expression of mine; "general rule"—as also at his gravely challenging me to produce the exceptions; and at his so confidently anticipating that these exceptions would include the *noun* and *pronoun*, though I had written, and he had but the moment before copied, and conceded "for arguments sake" that an *adverb* never qualifies a *noun* or *pronoun*. Also on considering his six arguments, I find that they render little or no support to his opinion, and are, to use an expression of his own, "totally unsatisfactory."—The word "general" in the last line but one of my former letter, had certainly better have been omitted; since Murray makes no exceptions, nor yet Lennie, as far as I can recollect, not having his grammar at hand. If ever errata or corrigenda are published for the 2d. Vol. perhaps you will do me the favour of directing that unhappy word to be struck out.

Brewster asks in his second para. "Is the office of qualifying a noun or pronoun the exclusive prerogative of an adjective?" I said before and I still think, that it is; and as no proof appears to the contrary, I ask in my turn, where is the propriety of his next question; and is not the querist most seriously astray in assuming, that *to qualify* a noun or pronoun and *to govern* a particular case of a noun or pronoun, are one and the same thing? His ridiculous challenge, I have sufficiently noticed above.—The para. concludes by saying that the examples I gave are "entirely irrelevant to the point under consideration," to which, I need only say that my opponent has not exposed their irrelevancy, and he appears not to have noticed, that they were proposed by S. M. in support of his own opinion and not by me in support of mine; though I examined them and showed as I think, that they did not effect what was intended.

I must now briefly notice the six arguments which Brewster has adduced to prove that "an adverb does, and may properly and necessarily, qualify other parts of speech than a verb." To save space and the trouble of transcribing, allow me to refer to the numbers in his letter.—Pray read the 1st and 2d.—from each of which he concludes, "It cannot be strange, if adverbs should qualify nouns"—If he had proved the fact, I should make no objection to its strangeness: for many things are no less strange than true. But I have seldom met with any thing so strange and erroneous as to argue from the affinities of words (that is from their being similarly derived) that they have no appropriate and peculiar functions, as parts of speech; or if they have, that the adverb may nevertheless be employed for any purpose, and made a kind of factotum. Are all the words of a language formed into 8 or 9 classes, each having its peculiar and appropriate character and functions, and yet may the distinctions on which this classification is founded, be set aside on the ground of there being (as there must frequently be) some affinity between the words? Grammar is reckoned a science and I am taught that the beauty and excellency of science are chiefly manifest in distinctions accurately marked and carefully preserved; it must therefore be an injury to science to confound these distinctions or to set them aside whenever a seeming difficulty occurs. The examples annexed to the 2d argument are very unhappily chosen; and the comment on them, which tells us that in the phrase "the only boy"—the word "only" is an adverb is astonishing.

Now please to read the 3d argument.—Fortunately it is as short as it is erroneous. It seems to say that the same word may in different connexions be a different part of speech, and be treated accordingly, unless it should become an unfortunate adverb, when it is immediately liable to persecution, may be suspended from the exercise of its proper functions, and made to do extra duty in another capacity. No example for illustration is annexed, because I suppose one could not be found.

Now to the 4th.—from which is drawn the old conclusion "It is not strange," &c. After what has passed, I shall think nothing more strange than this attempt to persuade the readers of the "Morning Star" that because a noun sometimes qualifies a noun (in which case it should have been noticed that the former becomes a *noun adjective*) an adverb may sometimes do the same. His examples apply to the case of one noun qualifying another which required no exemplification; but not in the least to the point in question.

Now to the 5th.—where we are told that because poets are allowed some liberties in their poetry and because some prose writers have taken unauthorized liberties, all are at liberty to confound the distinction between an adverb and an adjective. The concluding question under this head has little or no meaning in it. He asks "if an adverb may with propriety and necessity be used for an adjective"

(which is an unwarrantable assumption) why may it not properly and necessarily do its office in qualifying a noun"—as if there were any other way of using it as an adjective than that of making it qualify a noun or pronoun.

Now to the 6th—"Modern improvements, &c. have settled the point." It is a pity that this was not told and proved to us at first, as it would have prevented further discussion, and saved me the trouble of writing so long a letter. S. Manicavasagam seems however to have thought the point unsettled, or not settled to his satisfaction, when he started his "query."—Brewster does not think that my reply settled it—and I think his attempt is also a perfect failure so that notwithstanding all the "modern improvements," something yet seems wanting. I never heard before of Hall's Grammatical Assistant, nor of "Pond's Murray;" but of the latter, who, to support the opinion that an adverb sometimes qualifies an article: adduces for example, "I have not even a dollar." I think he is not likely to get, either dollars or applause by the publication of such improvements.

In conclusion, I still maintain my opinion, as stated in the 2d. para. of my reply to S. Manicavasagam, because no proof has yet appeared of its being erroneous. Let there be produced a rightly framed sentence in which an adverb qualifies a noun or pronoun, and I will recant, with due apologies to my friends S. Manicavasagam and Brewster. They are already due to you, Gentlemen, for the length of this letter.

H. H. the Rajah's Free School, Trivandrum 23th January 1843.

Your's most obedient,

A. STUDENT.

காதிதமெழுதிக்கொள்பவர்களுக்கு.

"யாழ்ப்பாணத்தைச் சார்ந்த பலருந் திசைகளும் புகையிலைத் தோட்டஞ்செய்து பிழைப்பவர்கள்" என்கையொப்பம் வைத்து வரவந்தேக்கடிதம் வந்ததென்றது. அதன், உள்நூல்வந்தகரீர் சிலர் மலையாளத்துக்களும் புகையிலை ஒப்பந்தத்தைத் தவிர்த்துக் கிஷ்டமாகவும் வாடிக்கையாய் ஒப்பந்தம்பண்ணுவரும் வந்தகரீர் நஷ்டமாகவெண்ணியும் பலத்துக்கள் பண்ணியும் கூடாமற் போனதால் இவ்வருடத்திலே யாழ்ப்பாணத்தைச் சார்ந்த துஷ்டர்களையும் ஊரீர்த்தவமைக்காரரிலத் தங்களுக்கிஷ்டர்களை யுஞ்செய்துக்கொண்டு புகையிலைத் தோட்டக்களை இரவிலையுபண்ணுகிறார்களென்று முறையிட்டுத் தங்களுடைய காவலப்பண்ணிக்கொள்ள அவ்வது இரவிலை அறியுசெய்யத் துரோகிகளை அரசாட்சியாசிரித்தலொப்பணியோடு அழகத்தொடுக்க முடியாததலால், தாக்கவழியாய் இது காரியத்தைப் பயிரிக்கப்பண்ணி அரசாட்சியார் காதில் ஏறாமபடி தவறு புரியவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டதோட்டஞ் செய்து பிழைப்பவர்களுக்குச் சொல்லுவதென்னவெனில், இது காரியத்திலுக்குக்குப் போதுமான ஒப்பண உண்டாகுல கொட்டுக்குப் போய் அறிவித்து நீதியைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

"புரண சத்தியனென்றும் ஒர் நூதனபந்திரிகை உண்டுபண்ண எண்ணன் எட்டிற்றர்" எனக் கையொப்பம் வைத்துக் கடிதம் அனுப்பினவர் தம்முடைய கடிதத்துக்குத்தரம் பெற்றுக்கொள்ளமுன்னதாகத் தம்மது நாமம் யுனைதென எக்களுக்குகறிவித்துவைக்க வேண்டுகடிதம்.

புதினச்சங்கிதிகள்.

யாழ்ப்பாணம்.

சுப்பிரீத்கோடு —இந்த மூ. யகம். திசுதி திவகட்டமுமை யாழ்ப்பாணத்திற் சுப்பிரீத்கோடு கூடினவ்வயில், நிபாய விசாரணைக்குக் கூப்பிரீத்கோட்டுக்குப் பாரப்படுக்கியிருந்த வழக்குகள் ஆகப் பத்து. பச்சிலைநாயி என்னும் கஞ்சுபோட்டதைப் பற்றித் திருச்சோனா மலையிலிருந்து வந்த வழக்குப் பதினெட்டாம் திசுதிசுனிச்சிமுமை விசாரணைபண்ணின வேளையில், கஞ்சுபோட்ட மறியற்காரன் குற்றவாளியாகக் கண்டும் அவன் தீனமயின்னயும் அதுகாரியத்தைச் செய்யும்படிக்கு இவ்வ வழக்கிற்குர்த்தவ யுடைய மருமகன் தானே அந்த கஞ்சைப்போடுமபடிக்குப்பொடியனை ஏலிவிட்டதினும் பூரிமா அவினறி சந்திர மணிரங்கிசிக் கோட்டார் தானே ஆக்கின நிவிர்த்தயிலலாமற்பண்ணும்படிக்கேட்டுருக்கிரகன்.

கொழும்பு.

மகமதுமதாரசாபிகளுக்குள் உடந்த கலகம்.—வருடத்துக்கு வருடம் மகமதுமதாரசாபிகளுக்குள் நடக்கும் "அசேனுகேசன்" என ஆகத் திவிவிற்குமச்சுவத்தனம் இந்த மாதம் லகன் திசுத் வெள்ளிக்கிழமை உண்டானவ்வயில் மிகவும் அஞ்சுத்தக்க சண்டை நடத்தது. எப்படியெனில், துணுக்குஞ் சொனகரும் ஒரு புறம் வந்தகரீகளும் யாபுக்கரும் ஒரு புறம். இந்தச் சாதி யார் ஒருவர் க்கொருவர் கடுமப்பகைகொண்டிருக்கிறார்கள் என்றும், இப்படிப்பட்ட பெருகாட்களில் இவர்கள் வருடத்துக்கு வருடம் போர்ப்

பிடித்துக்கொண்டு வருகிறார்களென்றுச் சொரியவருகின்றது. இம் முறை கடந்த பெருநாளில் துலுக்கர் தமகனையும் பொலவனையும் கற்கனையுஞ் சேகரித்துக்கொண்டு போருக்கு ஆயத்தமாகிற் க, அப்படிய வங்காளிகளும் யாவரும் வாட்களையுந் கிறக னையும் அணிந்தகொண்டு ஆயத்தமாய்க் கின்றுந். அப்பொழுது பொலிசுக்கு முதுவாணி இவ்விரண்டு திறத்தாரும் அங்கே வந்து கூட்டங்கூடித் தீயில் இறங்காமற்பண்ணும்படிக்குக் கூடியவருத ண்டுத்துப் பார்த்தும் கூடாமற்போயிற்று. இவ்விரண்டு திறத்தாரும் மூன்று மணிப்பளியில் அங்கே வந்துகூடிப் போர்பொருதபொழுது, ஏழு துலுக்கர் வெட்டுப்பட்டார்கள். வேறு சிலர் காயப்ப ட்டார்கள்; அப்படியிருந்தும் துலுக்கர் மற்றப் பறத்திற் சோத் த வங்காளிகளையும் யாவகையும் வீட்டில் அடுக்கி வைத்த ஓடுகளிலுலே எறிந்து துரத்தி அப்படிப்படுத்தி அவர்களுடைய பள்ளி வாசலையும் பிடுக்கி முறித்தெறித்துப் போட்டார்கள். துலுக்கர் வைத்திருந்த வானிலுல் வங்காளி ஒருவனுடைய கை கொஞ்சக்குறைய முழுதும் வெட்டுப்பட்டபொயிற்று. வெட்டுப்பட்ட சோன கரிம சிலர் பிழைப்பது சந்தேகமாயிருக்கின்றது.

ஜீனம்.

கார்தன் நகரிலுண்டான கலகம்.—பிறகிட்ட மாசி மாதம் எ ட் திகதியிலன்று “போட் உலிவியம்” என்ற உருவிலுள்ள சில கிரக சகாரருக்கும், கார்தன் நகரிலுள்ள வேறு சில சினுக்கும் கல கம் நடந்தபொழுது சினெருவன் குத்துண்டு கிடந்ததை மற்று மெனைய சினர் கண்டு ஆக்கிரமித்து வேறு பறிமுயிர்பேரையுந் தவ் வன் பட்சம் அணைத்துக்கொண்டு சொல்லப்பட்ட கலாசகாரரில் விழுந்து அவர்களையும் முறியடித்து துரத்தி, சினாசன் இவர்க ளை மறியாப்படியால் இவ்விவகாரமுடைய வந்தாக விட்டாலும் விழுந்து அதற்கு நெருப்பு வைத்துக் களவெடுத்துக்கொண்டுபோ யிருக்கிறார். இன்ன பண்டக் கேள்விப்பட்டிருக்கியுந் துக்கிடுமே.

## SUMMARY OF NEWS.

### JAFFNA.

**Supreme Court.**—The sessions of the Supreme Court opened at Jaffna on Monday the 13th instant before Mr. Justice Carr.—There were 10 cases in the Calendar for trial, one half of which were of a very serious nature.

The Honourable Arthur Buller Esq. Queen's Advocate, and C. G. Kock Esq. Proctor for prisoners; Simon John Boileau Esq., and S. C. Vanderstraatan Esq. from the Colombo Bar, were also present.

A Case of poisoning which occupied the time of the Court the whole of Saturday terminated in the conviction of the prisoner, who was, however, recommended by the Jury to the mercy of the Court, considering his extreme youth, and his having been incited to commit the act by the son-in-law of the Prosecutor who was hostile to the family.

The sessions, it is expected, will be closed by Saturday, when the Court will proceed with the hearing of the appeal cases.

The Judge was accompanied on the circuit by his private Secretary, Mr. Mitford.

**Light house at Galle.**—The Observer of the 19th inst. recommends, in view of the increasing importance of Point-de-Galle as a place of resort for ships, and especially as being one of the ports at which the comprehensive steamers must touch on their voyages to and from Suez, that the Oriental Steam Company should at once apply to the Home authorities to have an efficient light house established there.

**Negombo.**—Frequent complaints are made in the Colombo papers of daring robberies being committed at this place and of there being no civil officer present armed with sufficient authority to take the robbers into custody. Mr. Walker the judge, is absent on sick leave and the person appointed to supply his place is also ill and unable to assume the duties of the Court.

**Paumban Channel.**—Sir James Jejeboy and Dwarkanauth Tagore, it is said, intend to present the captain of the *Sir James Carnac* with a piece of plate, in consideration of his being the first person to take a steamer through the Paumban Channel.

**Riot at Colombo amongst the Mohammedans.**—We learn from the Obs. that on Friday the 11th inst. during the procession of the annual Mohammedan festival of “Hussain and Hussain” a fearful quarrel took place between the two sects who take their designation from these Mohammedan heroes.—One party consisted of *Moors*—the other of *Gun Lascars* and *Malays*. It appears that both parties have a violent hatred of each other and that quarrels have annually taken place between them at the celebration of this festival. This year, both parties had provided themselves for the expected conflict with particular care. The *Moors* had collected large quantities of sticks and stones, and the *Gun Lascars* and *Malays*, knowing what they had to expect, had armed themselves with their swords and cre-

ses. The superintendent of Police had used his best endeavors, but was out effect, to prevent the two processions from meeting. They met about 3 o'clock, when a regular engagement took place. Seven *Moor* men were cut down and others were slightly wounded—but the *Moors* subsequently drove the soldiers back by pelting them with tiles from the tops of the houses—and then tore their pagoda to pieces. One *Gun Lascar* had a hand nearly severed by a cut from a sword of one of the opposite party. Of the seven *Moors* who were cut down all were severely, and it is feared some were fatally wounded.

### MADURA.

**Missionary.**—A friend, connected with the American Mission at Madura writes under date of Feb. 11.—“The Girl's Boarding School is going very nicely. Two or three girls have come in within a few days. But we have been made very sad by the removal of one of them who had been in the school only a few days. Her parents took her away and sold her to the dancing girls, who will put her in training for a life of vice. The same man has also sold to the dancing girls a female infant not yet a fortnight old. One child was sold for 14 Rupees—the other for 3½ Rupees. I never heard any thing which shocked me more.”

### CALCUTTA.

**Action for libel.**—The Editor of the *Rusoraj*, a native Paper, has been found guilty of a libel on Rajah Kishennath Roy, and sentenced to pay a fine of 500 Rupees, to be imprisoned 6 months and to give securities of 2000 Rupees.

### CHINA.

**Riot at Canton.**—On the 7th of December a collision took place between some lascars of the ship *Fort William* and some Chinese at Canton when a China man was stabbed. This enraged the Chinese, who increased to 10,000 men fell upon the lascars and defeated them, and meeting with no check from the Chinese authorities proceeded to attack the English factories which they burnt and plundered.

**Aerial Ship.**—“Mr. J. Miles, in a Letter to the editor of the *London Atlas* says, “It is perfectly true that such an invention” (the aerial Steam Carriage) “is in existence, totally distinct from the principle of balloons”—“a working model has been shown me which by its action appears to establish the perfect practicability of travelling through the air.”

| Monies received for the Star not before acknowledged. |   | £ s. d. |
|---|---|---------|
| Nov. 12 Mr. S. TAMBIAHPULLAY, Wannarponna             | - | 0 17 6  |
| “ 29 Mr. J. POOVIYASINGEM, Chundicolu                 | - | 0 4 0   |
| Rev. Mr. KOHLER, Tanjore (thro' Rev. R. O. DWIGHT),   | - | 0 6 0   |
| Dec. 26 G. C. ROBERTS, Esq., Trivandrum               | - | 5 0 0   |
| “ 26 F. C. GRENIER, Esq., Jaffna                      | - | 0 5 0   |
| “ Mr. C. A. GOODRICH, Maneply                         | - | 1 14 0  |
| “ Mr. W. VOLK, Batticolta                             | - | 1 9 0   |
| Jan. 27 1843 Mr. A. HOLMES, Caytes                    | - | 0 5 0   |
| “ Rev. J. J. LAWRENCE, Dindigul (thro' Dr. WARD)      | - | 6 6 0   |

## TAMIL PROVERBS

with their translation in English

BY REV. P. PERCIVAL.

Published by the Jaffna Book Society

266 pages 12 mo, price neatly ¼ bound—3 shillings or 1 Rup. 3 As.

For sale at the Depository—Jaffna.

## CONTENTS.—அட்டவணை.

|   |     |   |    |
|---|-----|---|----|
| The Excellence of the Catechists' work  | 37  | சேதயர் தொழில்வகையாட்சி                  | 37 |
| Al-Koran  | 38  | மகமது சமயநூல்                           | 38 |
| Good's Book of Nature T. & Eng  | 39  | கூட்டென்பவர் செய்த பிரபஞ்சநூல்          | 39 |
| Abbott's Lessons on Morals  | 40  | நன்மொழக்க நெறி                          | 40 |
| Principles of English Grammar   | 41  | தொல்கணக்காரம்                           | 41 |
| Rules for the conduct of a Christian Life   | 42  | சிற்பிதபதம்                             | 42 |
| Scriptural proofs of the Doctrines and Duties of Christianity   | 43  | பெயர்பு, பரம்பரன் சமூகம்                | 43 |
| Death of the venerable Bede   | ib. | யாபுகர், வீட்டெகடலு                     | 43 |
| Pancha-Tantra-Katei   | 44  | கடையமரணம்                               | 44 |
| Cural and Panchangam  | ib. | பஞ்சதந்திரக்கதை                         | 44 |
| Remarks on the pretended Resemblance between the rites and ceremonies of the Mosaic dispensation, &c. | 45  | குறம்—ஞ்சாங்கம்                         | 45 |
| Editor's Remark   | 47  | சைவக் குறாம் கண்மட்டு                   | 47 |
| Summary of English News   | 48  | தென் வந்தகையெப்பத் தற்கு இரண்ட முத்தரம் | 48 |